

12^e JAARGANG N° 52 — 10 MAART 1933

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

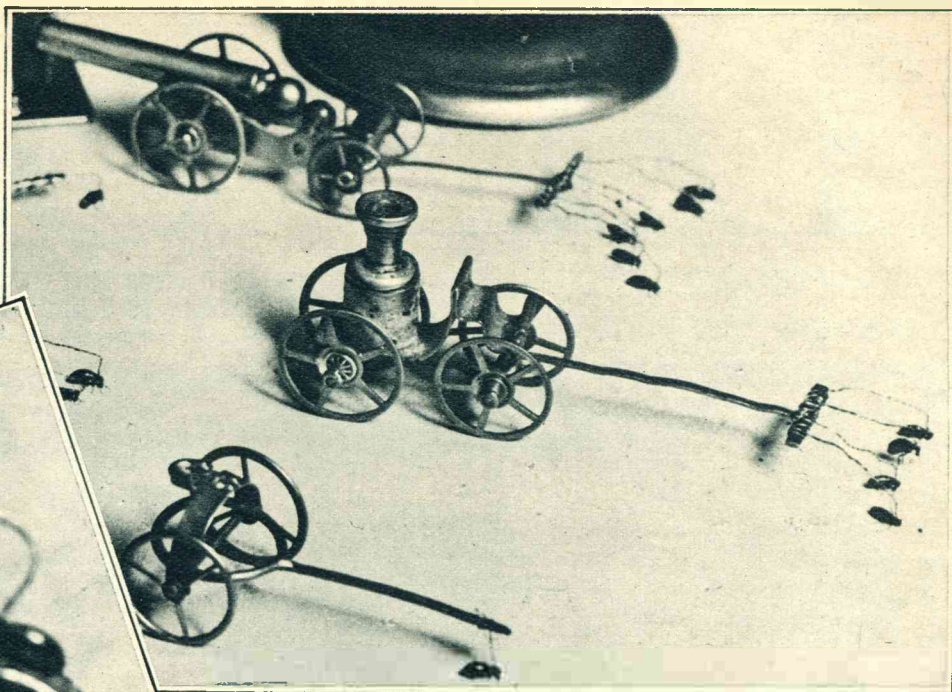
N.Z. VOORBURGWAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

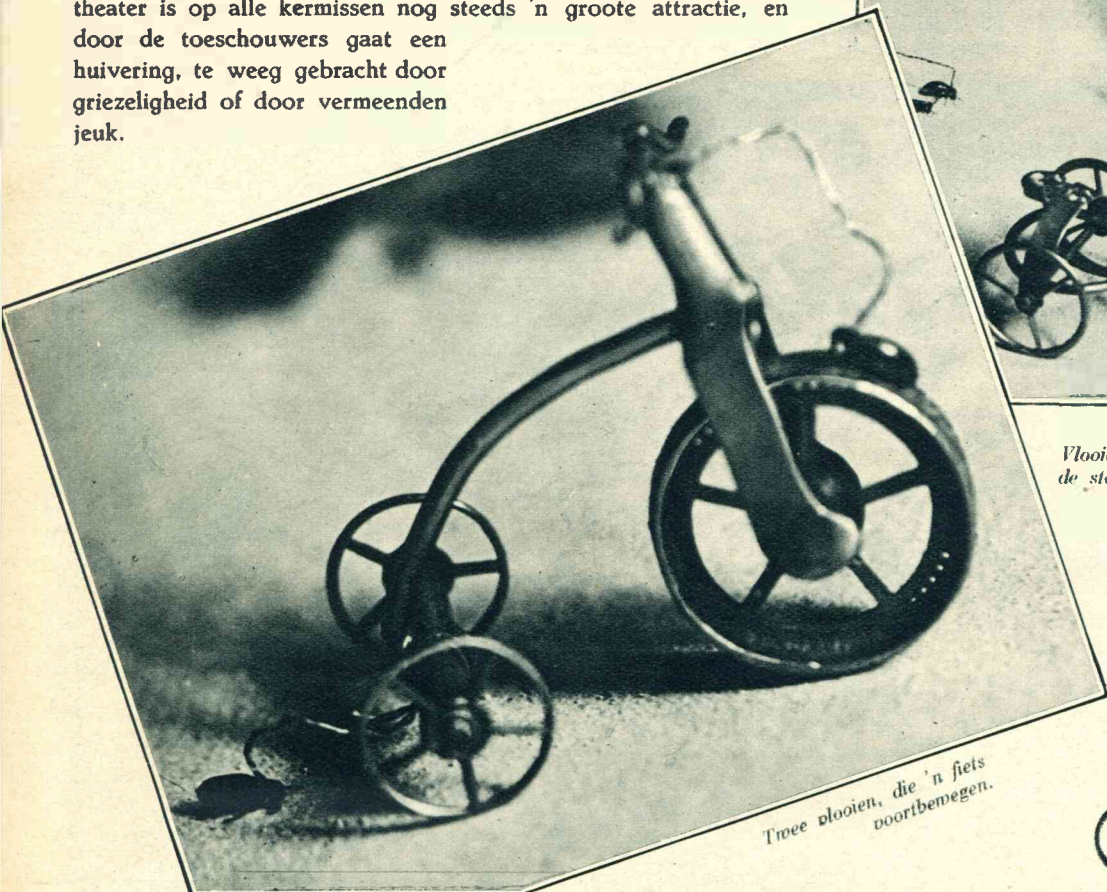

MAART-LENTEMAAND

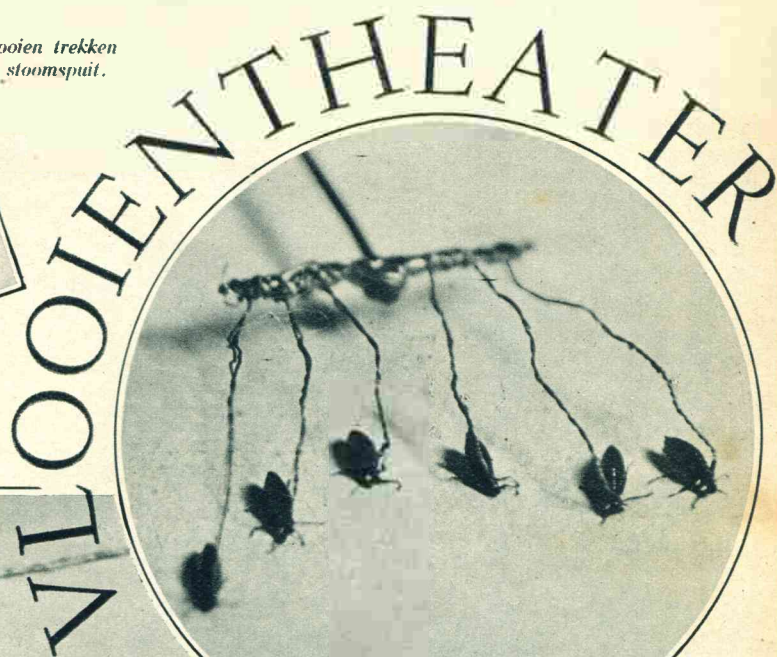
Het geduld, dat den mensch zoo vaak ontbreekt, kan hij leeren van de dieren. Het dier oefent geduld uit natuurlijke aandrang wanneer hij voedsel moet zoeken, en uit opgelegden dwang, dat is, door dressuur. Van beide zijden wordt het geduld op een harde proef gesteld, wanneer het gaat om de dressuur van die kleine beestjes, welke zindelijke menschen zich het liefst zoo ver mogelijk van het lijf houden, vlooiën. Daar de vlooi echter een geboren acrobaat is, zijn de resultaten, die met deze dressuur bereikt worden, vaak verbluffend. Het vlooientheater is op alle kermissen nog steeds 'n groote attractie, en door de toeschouwers gaat een huivering, te weeg gebracht door griezelligheid of door vermeenden jeuk.

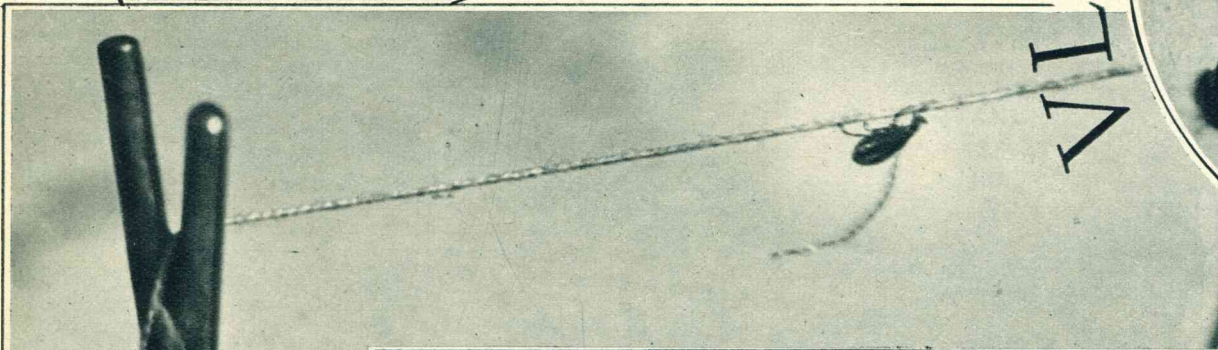
Vlooiën trekken de stoomspuit.

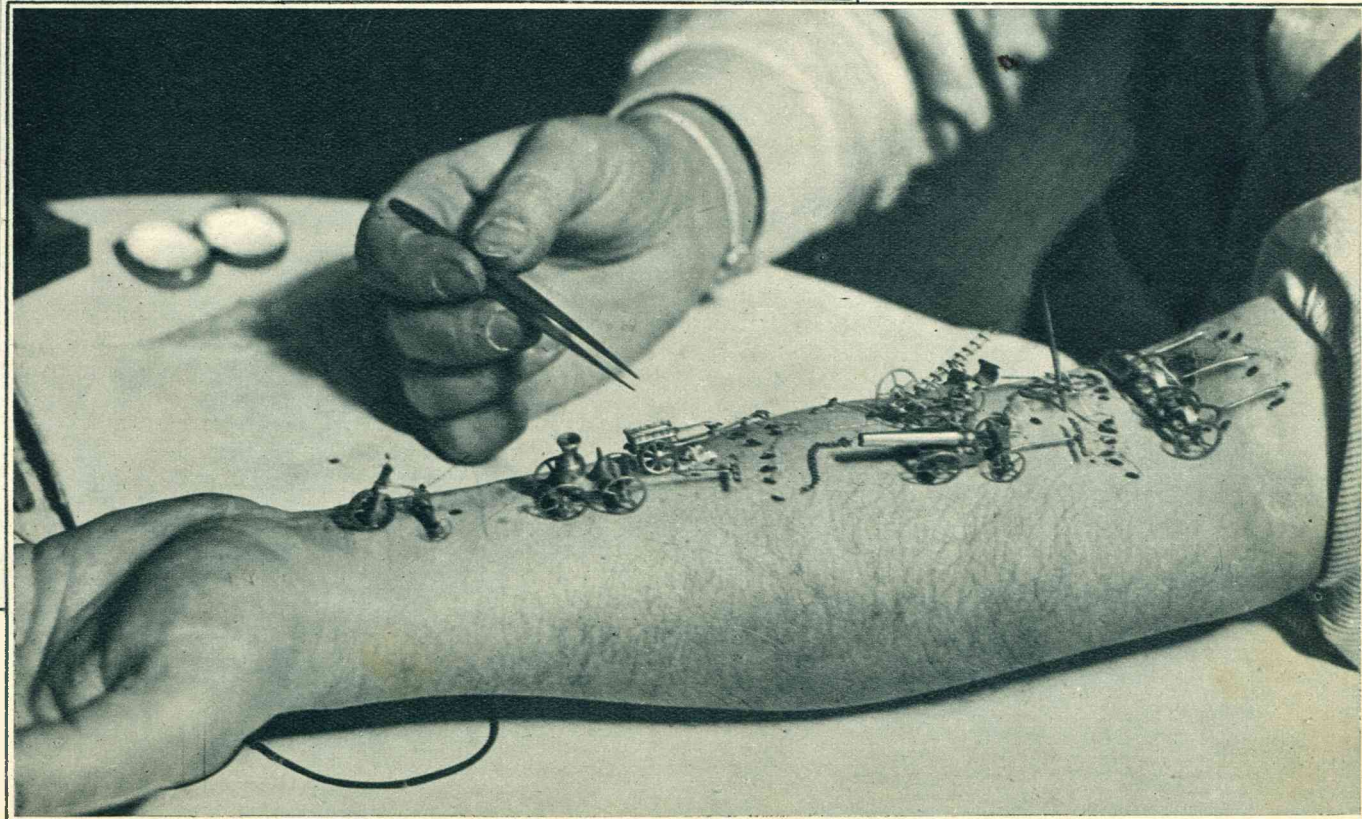
Twee vlooiën, die 'n fiets voortbewegen.

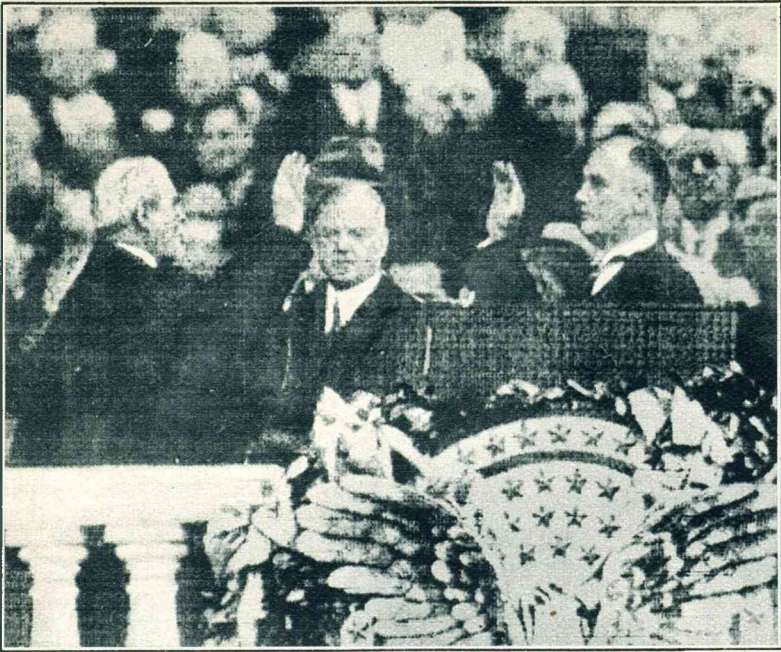
Zes vlooiën, die 'n wagentje voorttrekken. De dieren heeft men uiterst dun gouddraad om den hals gebonden.

'n Man van beteekenis: de koorddanser.

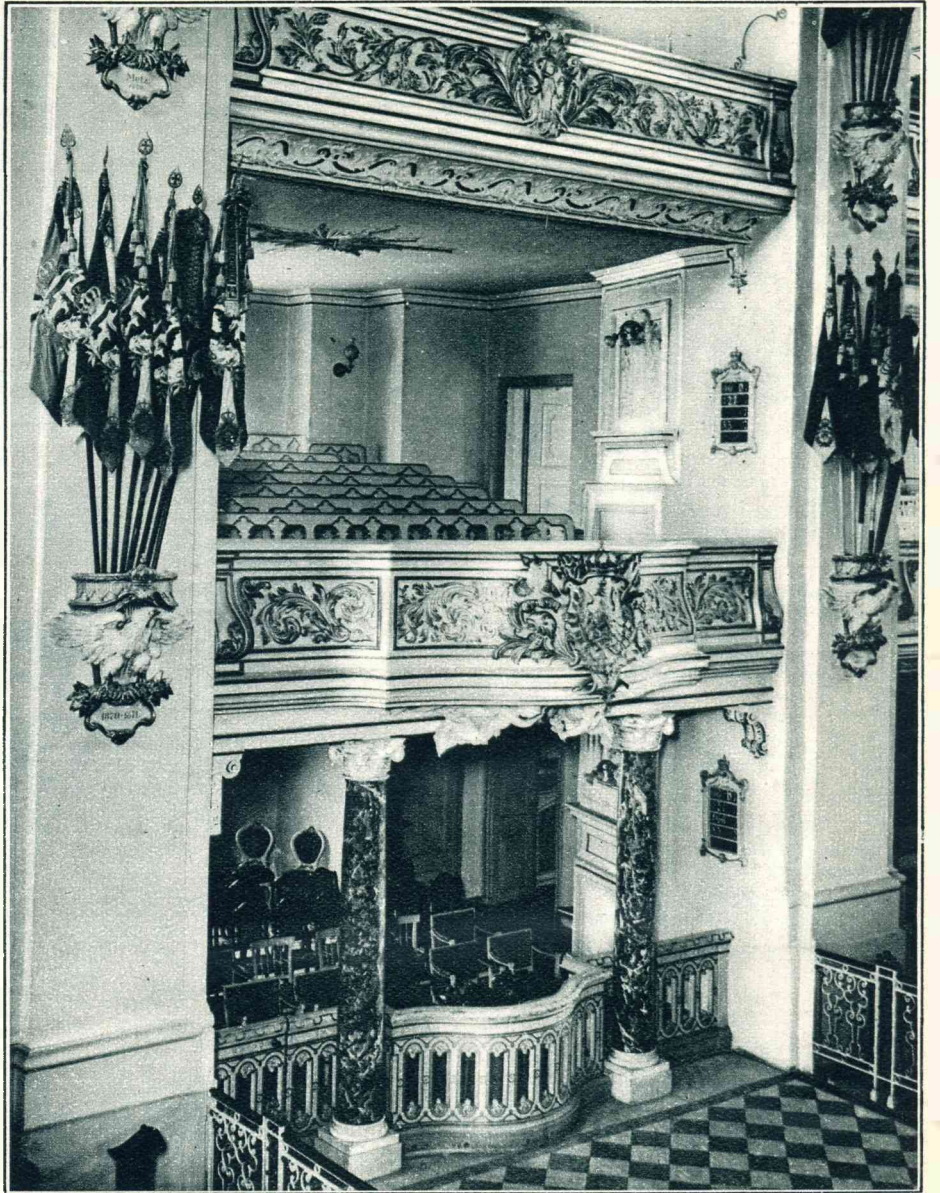

Het middagmaal gebruiken de vlooiën op den arm van den directeur.

Een radiografische foto van de ambtsaanvaarding van den nieuwen president van de Vereenigde Staten Franklin Roosevelt. De nieuwe president legt den eed op de grondwet af, op den voorgrond zijn voorganger Hoover.

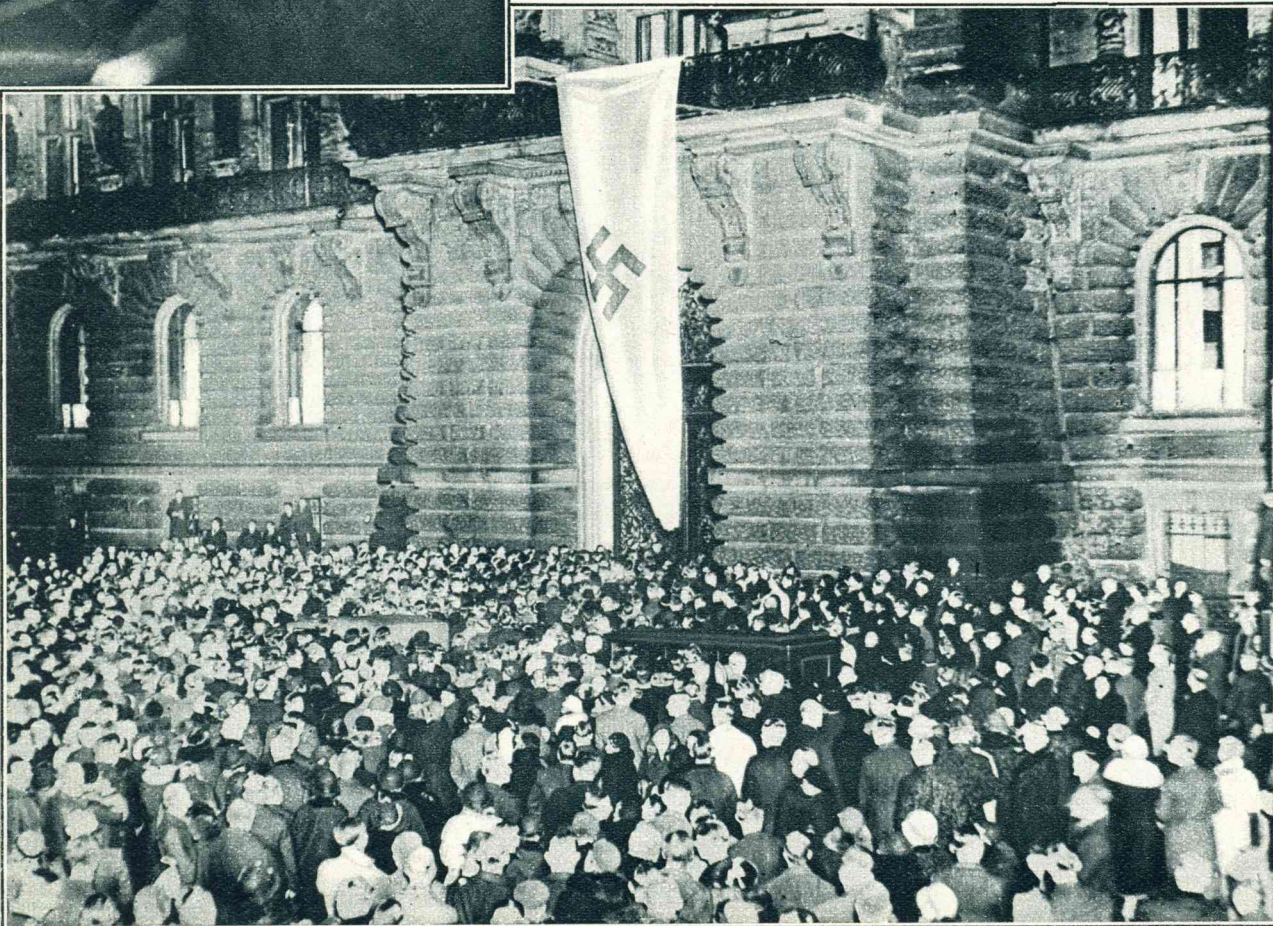
De zittingen van den nieuw gekozen Rijksdag zullen waarschijnlijk in de Potsdamer garnizoenskerk worden gehouden. Het Rijksdaggebouw is tengevolge der brandstichting totaal onbruikbaar.

BUITENLANDSCH NIEUWS

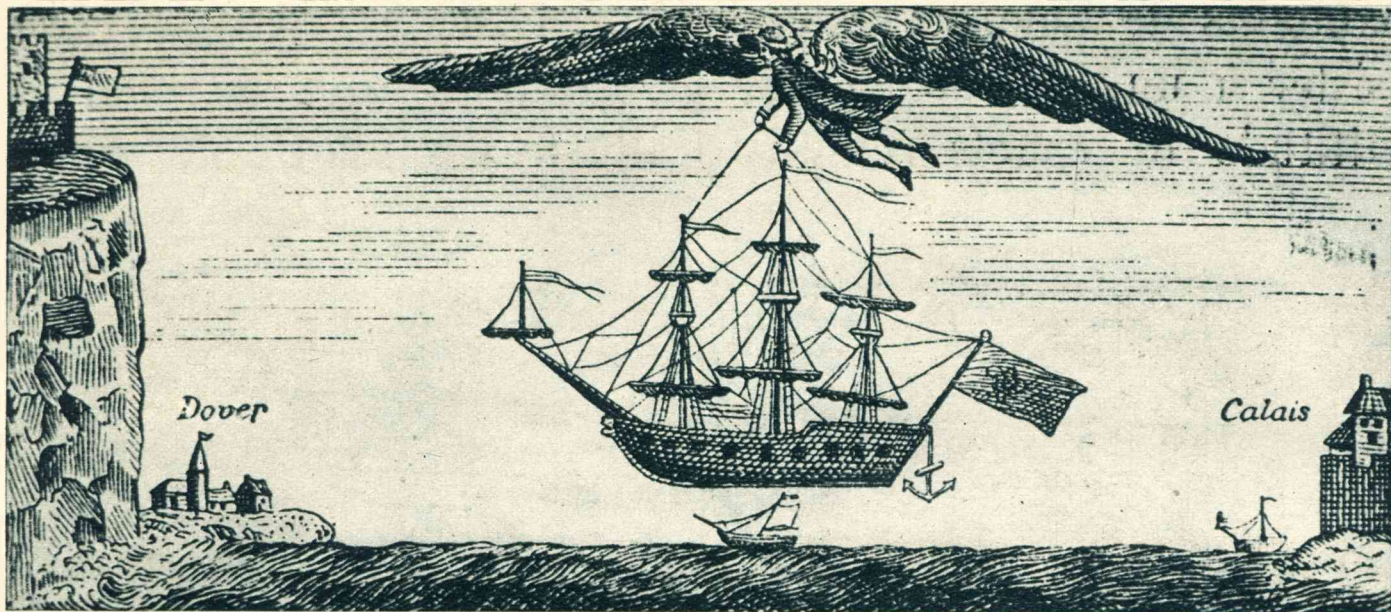
In Duitsland werd opnieuw gestemd voor den Rijksdag. President Von Hindenburg vervult zijn stemplicht.

Cermak, de burgemeester van Chicago, die bij den aanslag op president Roosevelt ernstig werd gewond, is aan de gevolgen bezwijken.

Nadat Petersen, de burgemeester van Hamburg, in de zitting van den stedelijken senaat had verklaard te zullen afstreden, werd het raadhuis door de Nationaal-Socialisten bezet en de hakenkruisvlag op het balkon neergehangen.

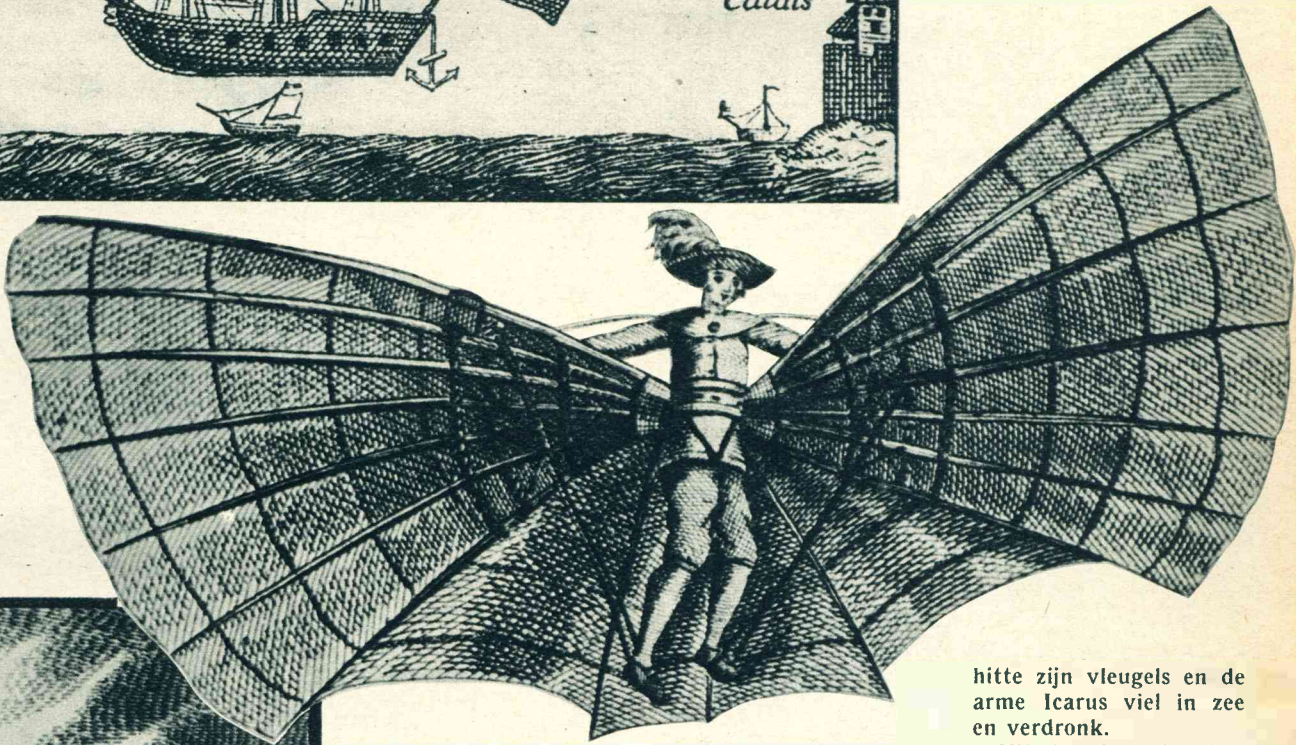
UIT DE GESCHIEDENIS DER

Aan spotprenten ontbrak het niet in dien tijd. Een afbeelding van een „vliegend schip”.

„De vliegende mensch”, het ideaal zooals men het zich door alle eeuwen heeft voorgesteld. — Zal het zweefvliegtuig ons nog eens zoo ver brengen?

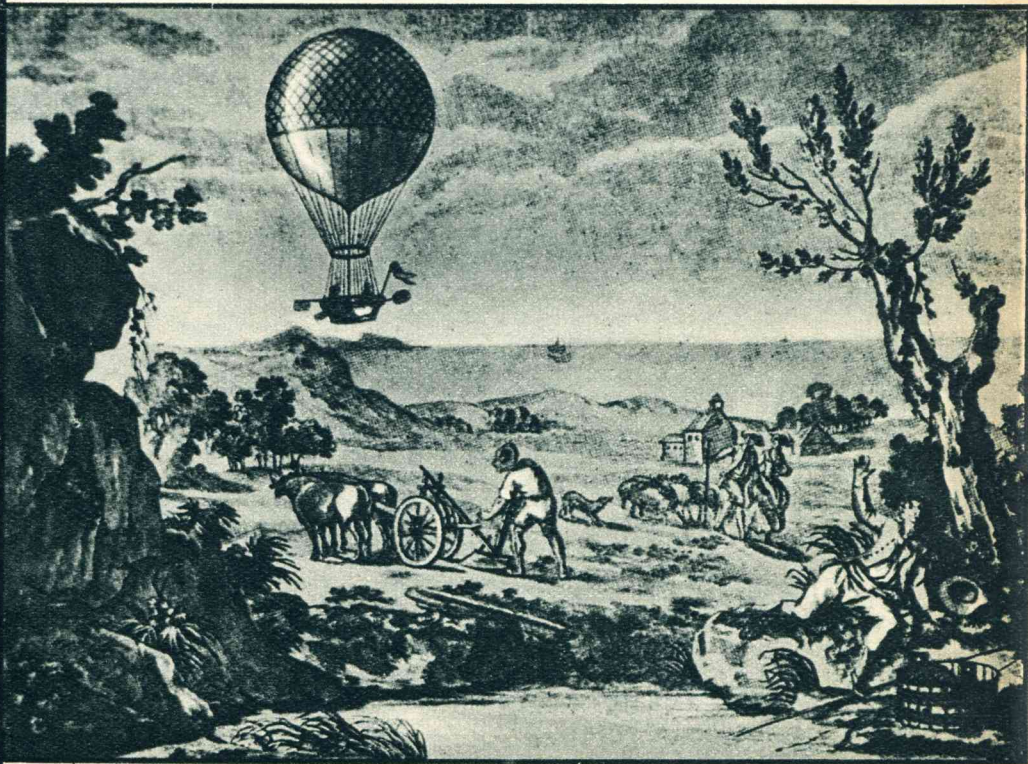
Een afbeelding uit het boek „De buitengewone mensch”, in Frankrijk omstreeks 1790 gedrukt. — Zoo zonderling dacht men zich toenmaals de vliegmachine der toekomst gebouwd.

hitte zijn vleugels en de arme Icarus viel in zee en verdronk.

Uit deze legende blijkt wel hoe het verlangen te kunnen vliegen en zich vrij als een vogel door het luchtruim te kunnen bewegen sinds de vroegste tijden in den menschelijken geest levendig was. De verovering der lucht dateert echter pas van ongeveer anderhalve eeuw terug, als men ten minste de pogingen van den wereldberoemden Italiaanschen schilder Leonardo da Vinci, die in 1501 een soort schroefvliegtuig vervaardigde welke vinding later verloren ging, niet mede rekent.

Het eerste belangrijke vliegsucces behaalden in 1783 de gebroeders Montgolfiers,

In 1785 volbracht de Franschman Blanchard eveneens in een primitief uitgerusten bestuurbaren luchtballon een tocht over het Kanaal. De ballon verlaat de Fransche kust.

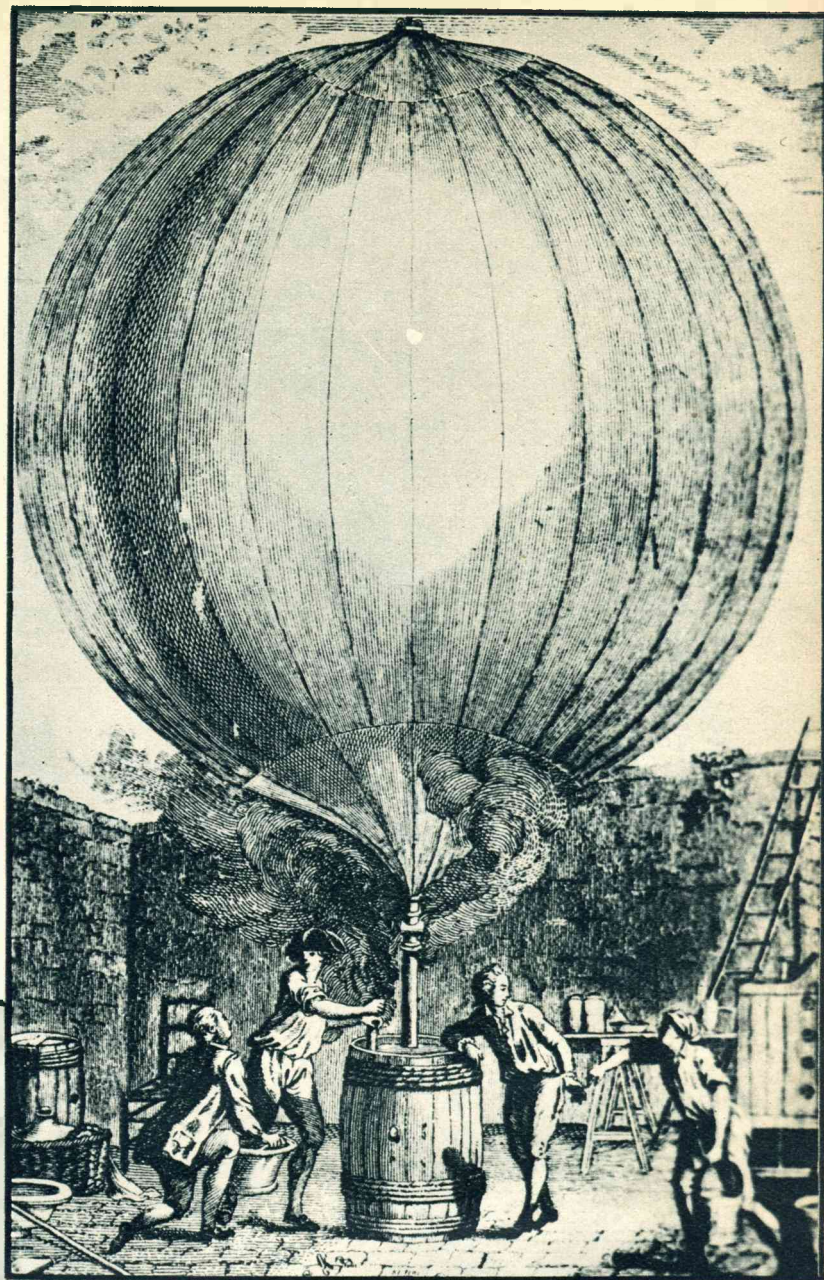
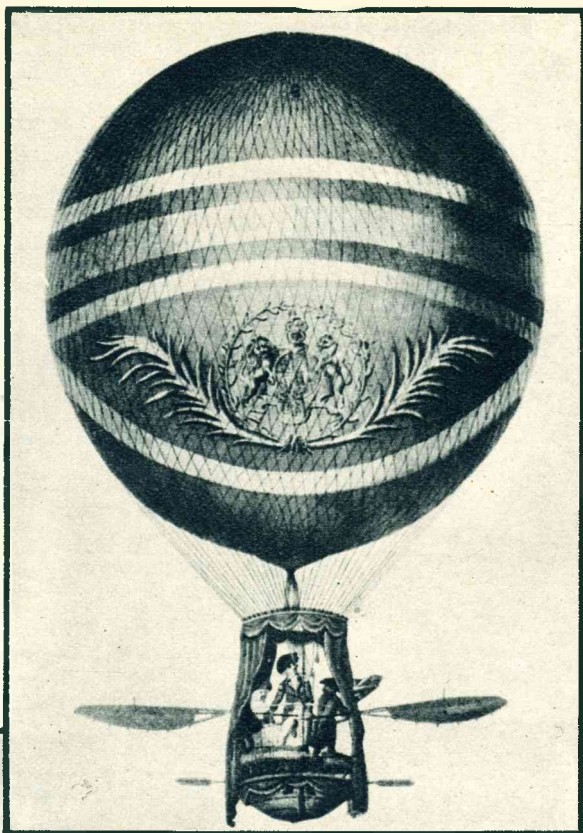
LUCHTVAART

die met een ballon opstegen. Terwijl de naam Montgolfier voor het nageslacht bewaard bleef, geraakte die van Lunardi vrijwel in vergetelheid.

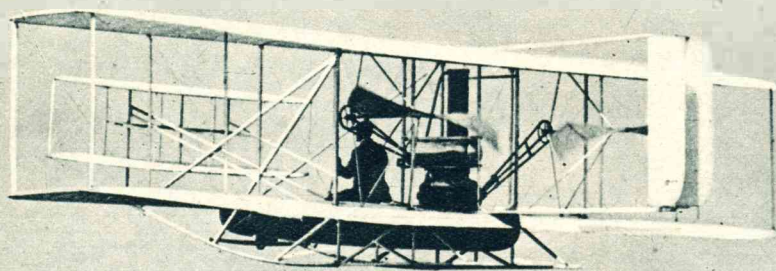
Toch was het resultaat van Lunardi's arbeid schitterender. Hij slaagde er in, gezeten in de gondel van een met warme lucht gevulden ballon, die in vorm professor Piccard's stratosfeerballon zeer nabij komt, op den 15en September 1784 het Kanaal tusschen Frankrijk en Engeland over te vliegen. Volgens de moeilijk te controleeren opgaven van zijn tijdgenooten bereikte hij daarbij een hoogte van twaalfhonderd meter.

Naar de mode van dien tijd wilde, was Lunardi er zeer op gesteld een „fraaien” ballon te hebben. Hij beschilderde zijn vlieginstrument met allerlei

De „chique” ballon, waarmee Lunardi over 't Kanaal vloog.

In de werkplaatsen van de gebroeders Montgolfier.

Het eerste record met 'n bestuurbare vlieg-machine bedroeg 15 mijlen en werd afgelegd op Long Island bij New York in 1903.

gekleurde strepen en bracht er eveneens het Engelsche wapen op aan.

In 1802 deed een Parijzenaar, wiens naam verloren is gegaan, 'n uitvinding om den luchtballon van zeilen te voorzien en onder de gondel een valscherms aan te brengen. Hij dacht daarmee den ballon naar iedere gewenschte richting te kunnen sturen en voor den luchtvaarder tevens een grootere veiligheid te bereiken.

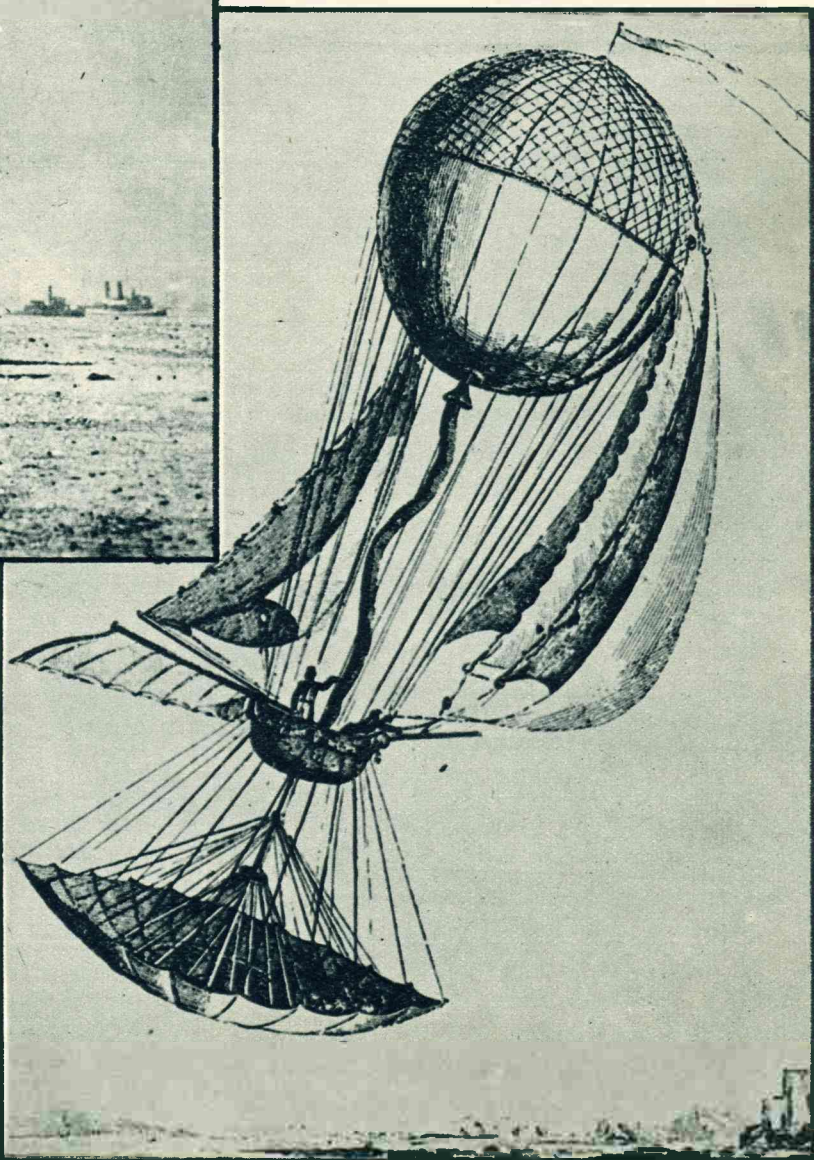
Het eigenlijke valscherms, de „parachute”, werd in 1805 door Garnier uitgevonden. Hij deed in dat jaar zijn eersten sprong uit een ballon, die in de nabijheid van St. Petersburg was opgestegen. Hij daalde goed en landde vlot. De grondgedachte van Garnier's systeem bleef tot op heden onaangetaast, al onderging de uiterlijke gedaante van het valscherms natuurlijk meerdere wijzigingen.

De strijd „zwaarder dan de lucht” of „lichter

dan de lucht” is zoo oud als het vliegwezen. De Engelschman Walker vervaardigde in 1810 het eerste vliegtuig met schroef, en werd zoo de grondlegger van het systeem volgens hetwelk later motorvliegtuigen werden ontworpen.

Van Lunardi tot Zepelin, van Walker tot de Do X is een lange weg, maar in hoe korten tijd werd hij afgelegd, in minder dan honderdvijftig jaren.

De uitvinding van den onbekenden Parijzenaar.

Op de beurs van de Dameskroniek in het R.A.L.-gebouw hebben Lilliputters een eigen stad ingericht.

Het Deutsche Consulaat aan de Weteringschans is met het oog op de politieke verwickelingen onder politiebewaking gesteld.

UIT DE HOOFDSTAD

De bekende toneelspeler Dom. de Gruyter overleed in het Wilhelmina Gasthuis. Hier ziet men hem in „Het Joodsche Bruidje“, het laatste stuk waarin hij een rol vervulde.

De bekende telepaath Maloitz, die 16 Maart a.s. ter gelegenheid van zijn 20-jarig jubileum zal gehuldigd worden, bij één van zijn sèances.

Op den Binnenhof van het Universiteitsgebouw werden de beelden van Barlaeus en Vossius, door de regeering aan de Amsterdamsche Gemeentelijke Hoogeschool geschonken, onthuld.

EEN MODERNE REIS NAAR

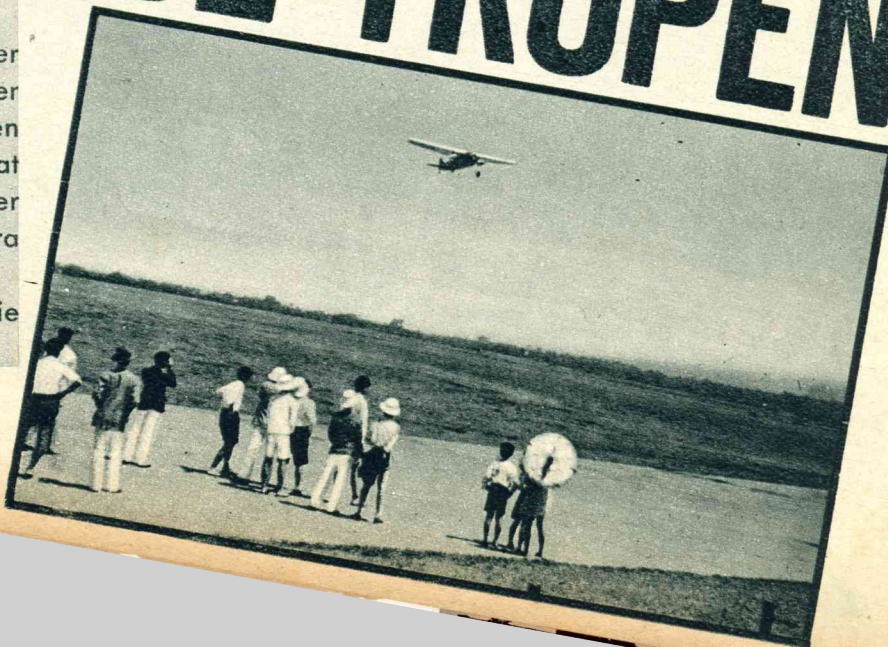
De wekelijksche vlucht der K.L.M.-vliegtuigen met passagiers en post van Amsterdam naar Batavia en van Batavia naar Amsterdam dwingt meer nog den vreemdeling als den landgenoot tot bewondering. Wij, mede-vaderlanders van de bekende en onverschrokken K.L.M.-piloten, die in tien dagen rustig hun vliegtuig over drie werelddeelen en over zeventien landen brengen, zijn te veel gewend geraakt aan de regelmatigheid van een prestatie, welke haar weerga niet vindt in het moderne luchtverkeer; wij moeten van een buitenlander vernemen, welke beteekenis een dergelijke reis naar den wonderschoonen Indischen Archipel eigenlijk heeft. Nu wij dan ook in staat zijn in de volgende weken aan onze lezers te bieden het verslag van een schitterende reportagereis naar en uit onze Oost, door den bekenden Duitschen journalist en fotograaf Erwin Berghaus ondernomen, twijfelen wij er niet aan of hun sympathie voor het Nederlandsche vliegwezen zal er door vermeerderen, terwijl hun achting voor en hun kennis van ons „Rijk buiten Europa” eveneens in belangrijke mate er door zal toenemen.

Nog nooit werd op 'n vlucht met den Vliegende Hollander van 1933 zulk bijzonder materiaal verzameld en nog nimmer was een journalist in de gelegenheid van het dagelijksche leven in Indië een reeks artikelen te publiceeren, enkele dagen nadat hij daar ter plaatse zijn indrukken had opgedaan. Onze reporter bezocht gedurende meerdere maanden Java, Bali en Sumatra en nam zijn terugweg over Siam.

De volgende week maken wij een begin met de publicatie van deze foto-series.

DE TROPEN

De New-Yorksche Beurs (rechts), op den hoek van Broadstreet en Wallstreet, de J. P. Morganbank (links) en talrijke andere financiële instellingen in de Vereenigde Staten moesten tengevolge der crisis worden gesloten.

't Is mij nog te koud buiten.

De doode Wreker

NAAR HET AMERIKAANSCH DOOR HERMAN ANTONSEN

Natuurlijk," begon hij met zachte, welluidende stem, „hebt u allen gehoord over de bedreiging, die ik op den dag van mijn veroordeeling gedaan heb. De meesten uwer zullen wel denken, dat het enkel een soort wraakzucht van me was. Misschien was dit zoo, maar dan toch niet om mezelf te wreken. Er is niets, waarin ik zooveel belang stel als in den dood. Als het niet om mijn arme zuster was, die nu onverzorgd achterblijft, dan zou ik dezen dag met vreugde begroet hebben. Mocht ik vergelding ermee bedoeld hebben, dan was het alleen, omdat ik er van overtuigd ben, dat velen, evenals ik, onschuldig ter dood gebracht worden. Toen ik zei, dat ik terug zou komen, om aan hen, die mij onschuldig in den dood zenden, hun leven te ontnemen, meende ik dat volkomen ernstig. Ik zal dat werkelijk doen, ofschoon het u allen onmogelijk voorkomt. Dat is alles. Dank u."

Allen waren zichtbaar onder den indruk. In Jali's houding was iets zeldzaam overtuigends.

„Onzin," zei een der omstanders tot zijn buurman, „maar toch ben ik blij, dat ik niet bij die gezworenen hoor."

„Ik ook," beaamde de ander. „Ik ben ééns in mijn leven met moord bedreigd en 't heeft jaren geduurd, eer ik me afgewend had telkens weer achterom te kijken, of er niemand achter me liep."

Jali zette zich op den stoel. De elektroden werden op zijn hoofd, zijn armen en enkels geplaatst. Hij keek er belangstellend naar. De assistenten deden enkele schreden achterwaarts. Even was het doodstil. Opeens gaf Jali een ruk aan de banden waarmee hij aan den stoel vastzat. Dan

viel hij terug en bleef slap in den stoel hangen. Nog eenmaal trilde zijn lichaam onder den tweeden schok. Toen was alles voorbij.

Een dokter kwam naar voren en zette zijn stethoscoop op Jali's borst. Hij luisterde aandachtig naar het hart; zei dan zacht eenige woorden tot den sheriff.

„Bent u er volkomen zeker van?" vroeg deze. „Ik heb speciale instructies..."

„Natuurlijk ben ik er zeker van," antwoordde de dokter uit de hoogte.

„Hoe dan ook, ik zal hem onder bewaking houden om volkomen zeker te zijn," mompelde de sheriff.

Toen ze het vertrek verlieten, kwam de vrouw, die bij Marlyn de wacht gehouden had, op den sheriff toe.

„Mijnheer," zei ze opgewonden, „de kranten hebben toch wel gelijk gehad, met te zeggen, dat ze meer wist dan anderen. Ik had de klok met opzet achter gezet." Maar ze sprong toch plotseling op en wilde heengaan. Ik vroeg haar waarom. En toen zei ze: „Ik had nog gehoopt op een uitstel of gratie, maar nu is het te laat. Mijn broer is dood." Ik wees haar op de klok. „Kijk dan," zei ik, „het is nog geen tijd." Maar ze zei heel bedaard: „Dan moet uw klok achter zijn, want mijn broer is dood!"

HOOFDSTUK V.

DE WARE SCHULDIGE.

Twee weken later stonden de kranten vol van een nieuw bericht.

JALI BOGARDUS ONSCHULDIG!

Een vrouw bekend den moord gepleegd te hebben, waarvoor de telepaath werd terechtgesteld.

En dat was waar. Verschrikkelijk waar. De vrouw bekende, toen ze op de plaats der misdaad gebracht was, alles tot in de kleinste bijzonderheden. En de reden was al zóó alledaagsch, als zich maar denken liet. Ze was op Jali verliefd geweest. Maar hij had haar liefde niet beantwoord. Ze was al wat op leeftijd en niet bijzonder aantrekkelijk. Jali had het vermoorde meisje boven haar verkozen. Krankzinnig van jaloerschheid had ze het meisje vermoord. Ze had het wapen, dat nog steeds zoek was gebleven, in haar bezit. Deskundigen verklaarden zonder de minste aarzeling, dat de kogel, die in het lijk van het meisje gevonden was, uit dat wapen geschoten moest zijn. De vrouw beweerde, dat ze door haar gewetenswroeging tot haar bekentenis gedreven was.

Maar een van de kranten gaf er terstond een geheimzinnig tintje aan. Er werd beweerd, dat de vrouw Jali zelf had teruggezien en dat hij haar gedwongen had om te bekennen. Men had haar weten over te halen een stuk te onderteekenen, waarin stond, dat ze hem eerst in haar droomen gezien had en dat ze later midden in den nacht wakker was geworden en hem toen had zien staan, gebogen over haar bed, haar smeekend om toch te bekennen.

Dat werd werkelijk toch wel te erg voor de twaalf gezworenen. Een hunner ging overhaast naar een sanatorium ergens in het Zuiden, omdat hij beweerde overwerkt te zijn, doordat hij zooveel achterstalligheid had moeten inhalen, die veroorzaakt was door zijn zitting in de jury.

Voor Hugh Sanderson was het een vreeselijke tijd. Sedert hij zijn pleit verloren had, was er

No. 2

geen enkele cliënt meer komen opdagen. En hij had geweigerd nogmaals als toegevoegde raadsman te pleiten. Dag aan dag drong zich de meening steeds sterker bij hem op, dat Jali wel vrijgesproken zou zijn, als hij een beteren advocaat gehad had. En dan trokken zijn gedachten zich steeds weer samen op de jury. Die twaalf mensen, zoo redeneerde hij bij zichzelf, hadden praktisch gesproken een moordenaar van hem gemaakt, tegen wil en dank.

In zulk een stemming liep hij dan ook rond op een mistigen, killen avond, toen hij onverwachts achter zich hoorde zeggen: „Hallo, Hugh!” en zich omkeerend herkende hij den jongen advocaat Larry Fullerton, die zijn kantoor in hetzelfde gebouw had als hij.

„Waar loop jij over te tobben?”

„Wel, over die jury natuurlijk! Die Jali onschuldig ter dood veroordeeld heeft.”

„Kom nou, man, loop je daar nu nog over te piekeren?”

„Zou jij dat dan niet doen, als jij om zoo te zeggen het werktuig geweest was, om een onschuldige ter dood te brengen?”

Larry trok de wenkbrauwen samen.

„Ja, kerel, het is zeker een ellendig geval geweest. Maar je moet het toch niet zooveel invloed op je laten krijgen. Ik heb een broer, die dokter is, een paar jaar ouder dan ik zelf. Toen hij pas in de praktijk was, verloor hij een patiënt, die bloedvergiftiging had gekregen, ondanks de meest zorgvuldige behandeling. Hij werd er bijna krankzinnig van. Hij is een tijd naar een sanatorium moeten gaan. Kom, je moet je er niet zoo door laten neerdrücken. Als je dokter bent of advocaat of zoo, dan kan het immers niet anders, of er gaat wel eens iets niet naar wensch. De Staat moet het toch eens 'n keertje winnen? En de dood wint het noodzakelijkerwijze meer dan eens.”

„Kijk eens, het is niet de kwestie, dat ik mijn man niet staan kan... maar de kansen moeten redelijk zijn. Ik had tegenover een jury moeten staan, die onbevooroordeeld was. Ze moesten juryleden eerst een bewijs van hun gezonde verstand laten geven. Een echte verstandsproef, zoodat het onmogelijk werd, dat een troep halve idioten op de bank der gezworenen kwam te zitten. Ik zou die kerels kunnen vermoorden! Alle twaalf, zonder uitzondering!”

„Hugh, jongen, je moet heusch zien er onderuit te komen. Kom, ga mee naar de club. We zullen een borrel pakken en zien, dat we je zinnen wat verzetten!”

„Neen, dank je wel,” antwoordde Hugh.

„Je bent bezeten, kerel. Je moet met me meegaan. Anders raak je eronder. Toe, ga nou met me mee!”

„Neen!” snauwde Hugh bitter, „ik moet loopen en zien, of ik er zoo niet af kan komen. Na dat vonnis heb ik nog geen keer fatsoenlijk kunnen eten of slapen.”

Ongaarne liet Larry hem gaan. Hoofdschuddend ging hij verder. Hij mocht, evenals iedereen, Sanderson graag lijden. Op de club vertelde hij van zijn ontmoeting. Er was een jonge assistent van het Openbaar Ministerie bij. Hij luisterde aandachtig toe. En kort nadat Larry zijn verhaal gedaan had, sloop hij ongemerkt de zaal uit en begaf zich naar de telefoon. Daar belde hij het Openbaar Ministerie op.

HOOFDSTUK VI

MARLYN ALS BESCHULDIGDE

Na zijn dood bleek Jali Bogardus aan de pers meer voordeel op te leveren dan vijfduizend levende burgers. Want precies een maand na zijn terechtstelling werd het eerste jurylid vermoord. En onder heel bijzondere omstandigheden. De man heette Walter Olson, een aannemer.

Hij was gedood door een steentje en op zulk een geheimzinnige wijze, dat zelfs de nuchterste kranten er iets buitengewoons achter begonnen te zoeken.

Hij had in een der drukste straten der stad gewandeld, midden tusschen een dichte menigte. Plotseling was hij dood op het trottoir neergevallen. Niemand had iets buitengewoons gezien of gehoord. Toen de dichtstbijzijnde politieagent bij hem kwam, was hij reeds dood. En er lag bloed op het trottoir.

Bij de sectie van zijn lijk was het steentje

ontdekt. Het had de grootte van een revolverkogel en werd in zijn rug gevonden vlak bij het hart.

Het bleek bij onderzoek geen gewoon steentje te zijn. Het was een balletje van nephriet, een soort tremoliet, veel vaster en harder dan lood. Het was een vaste stof, die zich heel moeilijk liet verbrekken en toch heel gemakkelijk liet bewerken. Onder de steensoorten kwam het in eigenschappen het lood wel zeer nabij. Dit maakte de zaak des te ingewikkelder, omdat zulke soort steenen nergens in die streek te vinden waren en alleen voorkomen in Oostersche landen.

Een politieauto reed dadelijk naar het eenvoudige huurhuis, waar Marlyn Bogardus verblijf hield. Ze werd in hechtenis genomen en regelrecht naar Holly gebracht, die haar meenam naar een kamer waar het verhoor zou worden afgenomen. Holly, een groote, zware man met een stem als een zee-kapitein, keek uit de hoogte neer op het kleine meisje, dat op een stoel tegenover hem aan tafel zat. Hij had een gevoel, of hij haar tusschen vinger en duim kon fijn knijpen. Zij echter keek hem volkomen onbevangen aan.

„Hoor eens hier, kind,” begon hij, „je doet nu maar het beste met er royaal mee voor den dag te komen. Je kunt natuurlijk ontkennen, maar dat raad ik je ten sterkste af. Stel je 'niet voor, dat we hier eenige consideratie met je zullen gebruiken, omdat je een vrouw bent. We zullen je honger laten lijden. We zullen je geen slaap gunnen. We zullen je niet met rust laten, voordat je bekend hebt. Voor je eigen bestwil raad ik je dus aan, maar dadelijk te bekennen.”

„Schrijft u maar op, wat ik bekennen moet,” zei Marlyn, „dan zal ik het wel onderteekenen.”

Holly stond versteld, maar hij liet het haar niet merken.

„Met dat oude uitvluchtje behoeft je hier niet aan te komen,” brulde hij.

„Ik wil alles doen, wat u van me verlangt,” zei ze op effen toon, „maar doet u me het plezier, niet zoo hard te schreeuwen. Ik versta u volkomen. Als u wilt hebben, dat ik iets beken, schuldig of onschuldig, dan ben ik daartoe bereid. Nu mijn broer vermoord is, geef ik niets om het leven. En hij heeft me een en ander verteld van de dingen, die u hem hebt aangedaan, om hem tot een bekentenis te dwingen. Ik zal niet probeeren, het tegen u uit te houden. Schrijf maar, wat ik bekennen moet.”

Zoo moest Holly tot zijn groote ergernis wel vragen:

„Hebt u dien Olson vermoord?”

„Neen,” antwoordde Marlyn rustig.

„Wie heeft het dan gedaan?”

„Jali,” antwoordde ze doodkalm.

„Wilt u daarmee zeggen, dat Jali niet werkelijk dood is?”

„Neen,” zei ze, „Jali is, erg genoeg, dood. Maar hij is teruggekeerd, zooals hij voorspeld heeft.”

Er was iets in de rustige manier van spreken van dat meisje, waardoor Holly zijn haren te berge voelde rijzen. Hij liet zich op een stoel tegenover haar neervallen.

„U weet heel goed, dat dit onzin is,” zei hij.

„Mij best... maar als u dan werkelijk denkt, dat ik Olson gedood heb, wilt u dan zoo goed zijn mij uit te leggen, hoe ik dat gedaan kan hebben?”

„Waar was u op het oogenblik van den moord?”

„Op mijn kamer.”

„Wie kan dat getuigen?”

„Ik denk van niemand. Het huis heeft een uitgang, waarvan heel weinig gebruik wordt gemaakt, en waardoor men gemakkelijk ongezien uit huis kan komen.”

„Dus... u kunt niet bewijzen, dat u op uw kamer bent geweest op het oogenblik van den moord?”

„Neen, evenmin als u kunt bewijzen, dat ik op het tooneel van den moord ben geweest.”

„Dat weet ik zoo ineens nog niet! We hebben genoeg mannetjes, die graag voor ons willen getuigen, dat ze u daar wel gezien hebben. Kom, wees nu verstandig... ik kan u hier dagen lang houden onder beschuldiging van moord, en ik kan u dadelijk weg laten gaan. Als u open kaart tegen me speelt, dan maak ik het goed met u.”

„Wat wilt u dan van me?” vroeg ze koeltjes.

„Ik wil weten, hoe Olson vermoord is.”

„Dat heb ik u verteld, voorzover ik er iets van afweet. Maar hoe Jali dat steentje in dien man z'n rug geschoten heeft, dat weet ik evenmin als u.”

„Goeie hemel!” riep Holly uit, „denkt u dan werkelijk, dat uw broer het gedaan heeft?”

„Hij staat op dit oogenblik achter u,” zei Marlyn doodsbedaad.

Bevend en doodsbleek sprong Holly op en keek achter zich. Dan wendde hij zich tot het meisje en brulde tegen haar: „Schei uit met dien onzin! Begrepen? Zoo maak je me toch niet bang!”

„Ik doe mijn best niet om u bang te maken,” zei ze glimlachend. „Ik zeg niets dan de waarheid. U kunt hem niet zien, maar ik wel. Hij bedreigde u niet... hij stond alleen maar achter u.”

Rood van woede keek Holly haar aan. Dan liep hij naar de deur.

HOOFDSTUK VII

HET TWEDE JURYLID STERFT

Bij de deur gekomen wendde Holly zich nog eens naar het meisje om. Ze zat rustig aan de tafel en het leek wel, of ze iemand glimlachend aanzag.

„Schei daarmee uit!” brulde hij nogmaals.

„Waarom ondervraagt u Jali zelf niet? Misschien wil hij u wel vertellen, hoe hij Olson heeft gedood.”

Holly keek nog even naar de leegte ruimte, waarin Marlyn zat te staren en holde angstig het vertrek uit. Buiten gekomen zei hij tot den agent:

„Sluit haar op. Zeg maar, dat ze aan mij bekend heeft, dat ze Olson gedood heeft. Ik ga naar het bureau van den coroner.”

Op weg daarheen ging Holly een café binnen, om een flinken borrel te pakken. Toen voelde hij weer wat meer moed.

Op het bureau van den coroner was een heele troep mensen bijeen. Maar niemand wist een oplossing voor den moord op Olson. Het steentje ging van hand tot hand. Het was heel glad en rond. Er zaten geen kruitsporen op en niets wat er op wees, dat het uit een vuurwapen was geschoten. De deskundige van het bureau, een nog jonge man met vingers bruin van sigarettenrook, bekeek het steentje herhaaldelijk en was erg uit zijn humeur, dat hij voor het eerst, sedert hij zijn post bekleedde, niet in staat was geweest, om iets te verklaren, dat ten minste verstandig en zaakkundig leek.

„Verscheidene andere juryleden hebben ook al opgebeeld,” zei de coroner tot Holly. „Ze zitten vreeselijk in de benauwdheid. En er zijn eronder, die nog al invloed hebben. U zult goed doen met te zorgen, dat u een schuldige vindt.”

„En... wie zoudt u als zoodanig willen aanwijzen?” vroeg Holly.

„Marlyn Bogardus,” antwoordde de coroner.

„Die heb ik al achter slot. Maar hoe kan ik in vredesnaam die heks aanklagen, als ik niet verklaren kan, hoe ze den moord heeft kunnen doen? Ze is klein en nietig. Geen enkele jury zou ooit willen aannemen, dat zij zooiets zou hebben kunnen doen, als ik het niet waarschijnlijk maken kon, dat ze hem vermoord heeft.”

„Wat heeft ze gezegd?” vroeg de coroner.

„Ze beweert, dat Jali het gedaan heeft, maar ik geloof, dat ze er geen steek van afweet. Ze wil zelfs een bekentenis teekenen, maar dan moet ik toch eerst weten, hoe ze het gedaan heeft? En dat is de reden, waarom ik hier ben!”

„Veronderstel eens,” bemerkte de deskundige zuurzoet, „dat u dat steentje opneemt en probeert den coroner ermee naar de andere wereld te helpen... daar kon wel eens een oplossing in te vinden zijn en iets goeds uit voortkomen, al was het alleen maar, dat de coronersplaats vacant kwam!”

Met deze bemerking ging hij het vertrek uit, in de overtuiging, dat hij zijn aftocht ten minste meesterlijk gedekt had.

De meer verstandige bladen wezen erop, dat iemand denklijk van de na Jali's dood heerschende bijgeloovigheid der massa gebruik had gemaakt, om Olson te dooden, in de hoop, dat de zoo tot bijgeloof geneigde menigte dien moord zou toeschrijven aan bovennatuurlijke krachten, al waren die totaal niet in het spel geweest. Het kon best een persoonlijke vijand van Olson zijn, meenden ze, die hem op die manier vermoord had. Maar verder kwamen ze niet met hun veronderstellingen: niemand zag er kans toe te verklaren, hoe een zwak meisje, midden in een drukke straat, tusschen de menigte in, een man had kunnen

dooden. Er kwam wel de mogelijkheid ter sprake van een luchtpistool, maar die werd meteen verworpen, omdat de kogel van onder naar boven door het lichaam was gegaan, zoodat hij niet uit een luchtbuis kon geschoten zijn ergens boven uit een raam van een der huizen. En het publiek verdiepte zich in de meest onmogelijke gissingen.

Heel de stad geraakte in angst voor spoken en geesten.

Holly was echter geheel hersteld van zijn aanval. Hij had eenigen van zijn ruwste klanten om zich heen verzameld en trachtte Marlyn het leven onmogelijk te maken. Ze namen haar nogmaals verhoor af.

„En nu zul je ermee voor den draad moeten komen, zusje,” begon Holly, „als je hier ten minste vandaan wilt komen.”

Twee mannen grepen haar armen beet en begonnen die langzaam om te draaien. Haar gelaat vertrok van de pijn, maar ze zei geen woord. Ze bleven draaien, tot de gewrichten kraakten, maar ze klemde de tanden opeen en zweeg.

Onverwachts werd er aan de deur geklopt. De mannen lieten haar los en haar armen vielen slap langs haar lichaam.

„Wie is daar?” schreeuwde Holly.

„Ik.... Stayton....” riep een stem.

„Er is wéér een jurylid vermoord!”

HOOFDSTUK VIII.

HOLLY'S VERMOEDEN.

Holly rende met zijn helpers naar buiten en sprong in een politie-auto. Op het tooneel der misdaad gekomen, riep Holly den agent, die erbij stond, om hem uit te hooren. Het was gebeurd op den hoek van de Thornton- en Daytonstraat, een der drukste punten van de stad.

„Waar was hij, toen hij neergeschoten werd?” vroeg Holly.

„Precies daar tegenover ons,” zei de agent, de plaats aanwijzend.

„Was het er druk, toen het gebeurde?”

„Jawel, mijnheer. Propvol. Minstens vijftig menschen om hem heen.”

„Heb je iemand aangehouden?”

„Zeker, mijnheer. Ik heb al degenen, die vlak bij stonden, vastgehouden, maar ik geloof niet, dat ik den dader te pakken heb gekregen. Maar hij kan gemakkelijk genoeg weggelopen zijn, voordat mijn aandacht door het geval getrokken werd.”

„Wat heeft je aandacht het eerste getrokken?”

„Het ontstane oploopje.”

„Heb je niets bijzonders of ongewoons gehoord?”

„Nee, mijnheer.... ten minste niets bijzonders.”

„Is er geen autoband of zoo iets gesprongen om dien tijd?”

„Nee, mijnheer. Zooiets is hier in de buurt vandaag heelemaal niet voorgekomen.”

„Maar wat gebeurde er dan verder, toen jij daar bijkwam?”

„Ja, ziet u, mijnheer, ik zag het oploopje en ging er dus heen. Ze drongen zich allen om den man heen. Ze dachten, geloof ik, dat hij een zenuwtoeval of zooiets had. Dat was mijn eerste gedachte ook en daarom ben ik er niet dadelijk toe gekomen, om iemand aan te houden. Ik hoog me over hem heen, maar zag geen enkel teken van een toeval. En toen eerst zag ik, dat er een straaltje bloed over den grond liep. Ik rolde hem om en zag toen een kogelgat of zooiets in zijn rug. Dadelijk heb ik toen gezegd, dat geen der aanwezigen zich mocht verwijderen. Op dat oogenblik kwam sergeant Donovan er ook bij en ik heb hem gevraagd een politiewagen voor me te halen.”

Hoofdschuddend reed Holly verder.

Zijn volgend bezoek gold 't bureau van den coroner.

„Ik heb weer zoo'n steentje voor je, om mee te spotten,” zei de coroner ruwweg. „Als jullie zoo actief blijft, dan zullen we er binnenkort nog wel tien bij hebben. En ik kan het onderzoek omtrent Olson toch niet langer uitstellen. Wanneer doe n jullie eindelijk eens wat?”

„Laat me het lijk eens even zien,” zei Holly.

Hij werd naar een vertrek gebracht, waar de doode op een marmeren tafel lag uitgestrekt. Het was een man van een jaar of vijftig. Goedgekleed. Een effectenhandelaar, Hemminway genaamd. De wond in zijn rug liep ook van onder naar boven. Het steentje, dat bijna geheel gelijk was aan het eerste, dat in Olson's lichaam gevonden was, had zich ook ditmaal weer vlak bij het hart bevonden. De dood was onmiddellijk ingetreden.

Van het bureau van den coroner ging Holly naar het politiebureau, waar de getuigen waren heengebracht.

„Er is niemand onder, dien we met eenige

reden kunnen aanhouden,” zei de brigadier van de wacht mistroostig. „Allen geven een volkomen aanvaardbare reden op, waarom ze op dat oogenblik daar waren. Niemand heeft Hemminway ooit gekend. De moordenaar moet zich uit de voeten gemaakt hebben, voordat de agent erbij gekomen was.”

„Heb je allen gevraagd, of ze soms iets bijzonders gezien of gehoord hebben?”

„Ja zeker. Maar niemand had iets bemerkt. Niemand had iets bijzonders gezien. Allen zagen ze Hemminway onverwachts wankelen en in elkaar zakken. Wilt u de menschen zelf nog onder vragen, of kan ik ze laten gaan? Ik durf ze niet langer te houden zonder orders van hoogerhand.”

„Laat mij maar eens met ze praten,” zei Holly.

De brigadier bracht hem in het vertrek, waar de getuigen moesten wachten. Ze waren erg onstemd over de ondergane behandeling. Het waren er wel een stuk of veertig, de vrouwen meegerkend. Toen Holly binnenkwam, begonnen ze allen tegelijk te praten. Hij stak zijn hand op om stilte te vragen.

(Wordt voortgezet)

Overzichtsfoto van de huidige situatie aan het Merwedekanaal.

WACHTEN VOOR HET MER WEDEKANAAL

Geduld, heeren automobilisten.

Een lenteliedje.

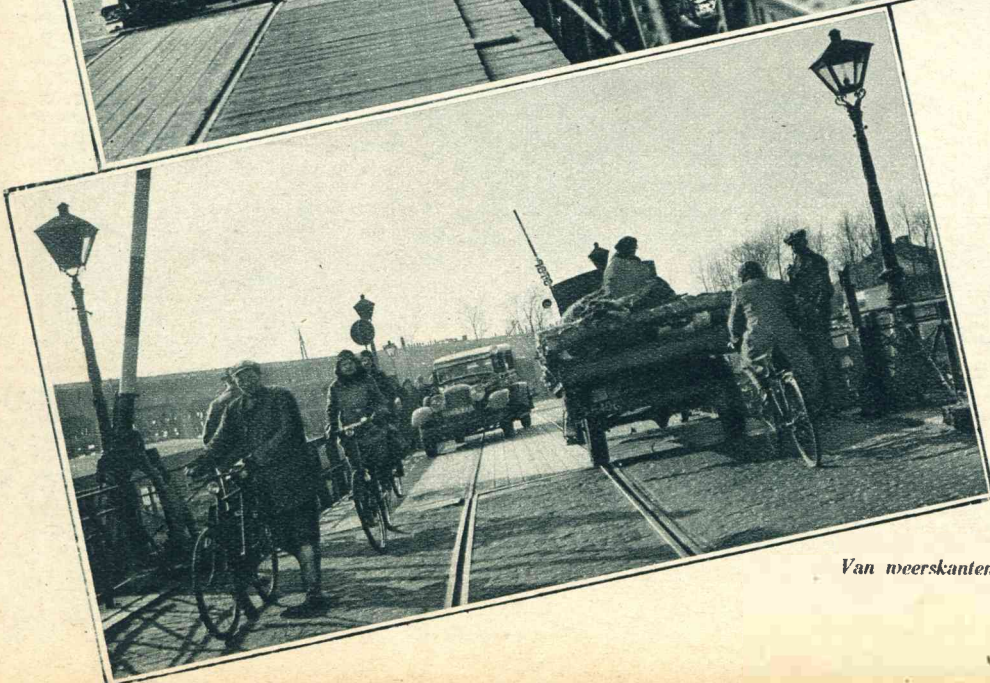
De Amsterdammers, en niet alleen zij, maar alle landgenooten, die er belang bij hebben — en dat zijn er eenige honderdduizenden — hopen, dat de groote brug over het Merwedekanaal, welke een onderdeel vormt in het wegenplan, dat het Oosten van ons land verbindt met de hoofdstad, in September a.s. zal gereed komen en voor het verkeer zal worden opengesteld.

Dan zal er op het drukke traject Amsterdam—Amersfoort een zeer belangrijke verkeersverbetering tot stand zijn gekomen, welke vooral aan het moderne snelverkeer zal ten goede komen. Want alle automobilisten, hetzij luxe-auto-bestuurder, hetzij vrachtrijder, weten tot welke onaangename oponthouden de huidige situatie aan het Merwedekanaal leidt.

De binnenscheepvaart moge dan al deerlijk door de tijdsomstandigheden zijn getroffen, zij is altijd nog druk genoeg om lange files auto's te veroorzaken. En het valt niet mee om noodgedwongen stil te staan met je auto of fiets en geduldig toe te zien, of het een tergend-langen en langzamen sleep zal believen de opengedraaide brug te passeeren.

Inmiddels worden de wachtenden prettig bezig gehouden. Zij worden onthaald op een mopje muziek, zij krijgen versnaperingen en hun dames worden verse bloemen aangeboden; want er zijn schrandere lieden, die aan het ongeduld van hun medemens nog wat trachten te verdienen.

Is de brug weer dichtgedraaid en kan het verkeer weer voortgang vinden tot er een of meerdere nieuwe booten hun recht van doorvaart

Van weerskanten komt men „opzellen”, zoo gaum als de boomen omhoog zijn.

*De Maandagochtendbladen
zijn natuurlijk ook aan de
Merwedebrug verkrijgbaar.*

„Merwedebrugstillevens”.

De man, die Schubert vertolkt.

„Verse tulpen voor de dame.”

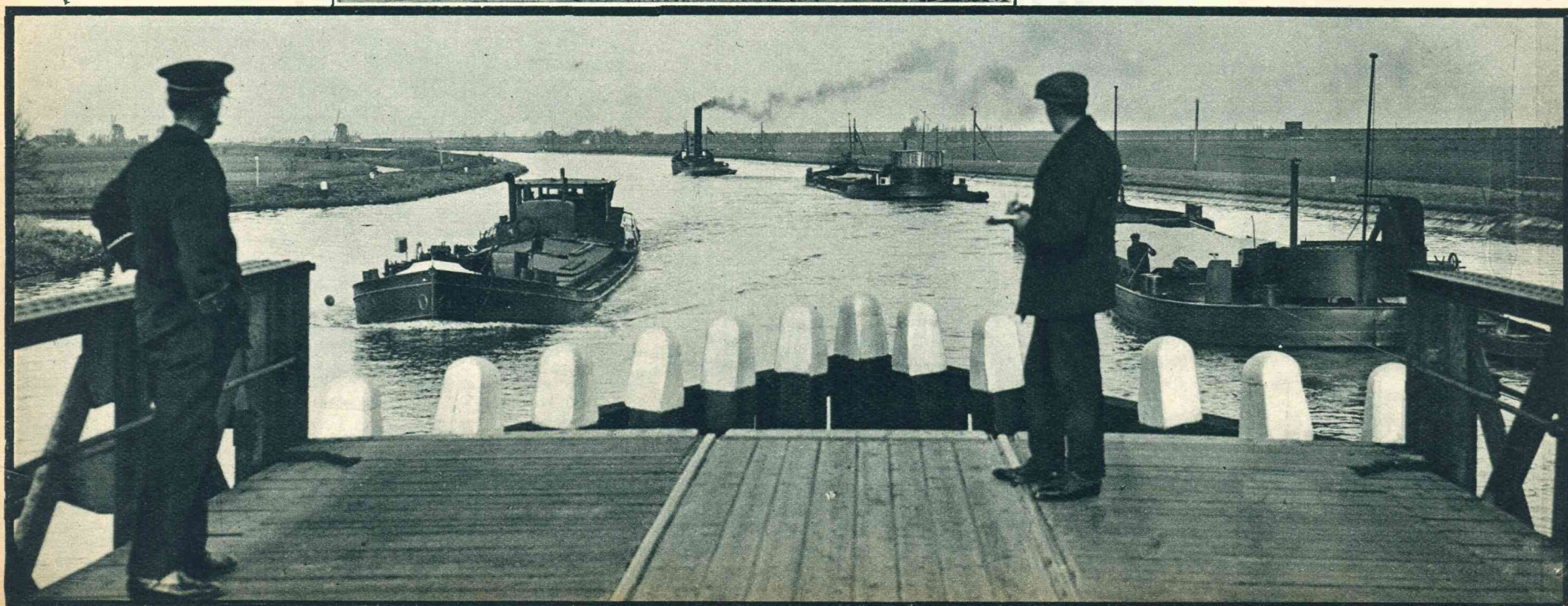
opeischen, dan stormen van beide zijden de weggebruikers naar voren en wringen zich over de brug — wanneer tenminste de roemruchte „Gooische” hun dat niet belet.

Maar het moet gezegd worden, de verkeersregels worden hier keurig in acht genomen — waarschijnlijk dank zij het waakzame oog van den rijksveldwachter, die er voor zorgt, dat niemand in de verleiding komt om voor zijn beurt over te gaan. Nog maar kort zal het duren vóór dat de nieuwe brug met haar kolossale opritten gereed zal zijn (wij hopen er binnenkort een artikel over te plaatsen), dan

*Bij den wachter op de brug.
Natuurlijk wordt er hier
ook verkeerstelling gehouden.*

zal er geen enkel noemenswaardig oponthoud meer zijn tusschen Amsterdam en het „achterland”. Maar wellicht zal de een of andere sentimenteele autotoerist of wielrijder het aangename kwartiertje aan het Merwedekanaal missen, die vijftien minuten, die een bijna onontbeerlijk bestanddeel van het traject waren geworden en waarin men zoo afwisselend beziggehouden werd met muziek en andere genotmiddelen.

DE MEI-HEUVEL

Een Noorsche tandarts, Anders Sandwig, die zijn hart verpand heeft aan de interessante en rijke folklore van zijn vaderland, heeft 'n zeer geschikt middel gevonden om typische gewoonten en gebruiken, kleederdrachten, volksfeesten, oude dansen e.d. te beschermen tegen invloeden van den modernen tijd, die maar al te dikwijls de folklore, in ons land zoowel als elders, doet verdwijnen. Hij heeft zijn vermogen gebruikt om eigenaar te worden van een klein dorpje, den Mei-heuvel van Lillehammer (in 't Zuiden van Noorwegen); de niet zeer talrijke bewoners behoeven,

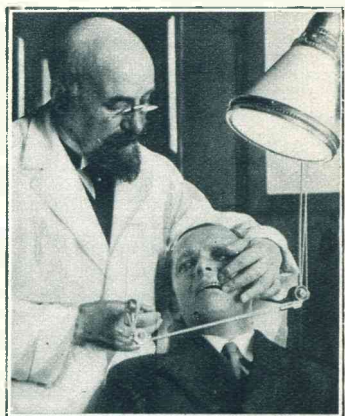
Een maaltijd op algemeene feestdagen in een boerderij te Lillehammer, met kaarsverlichting, primitieve tafels en stoelen, tinnen serviezen en muurversiering, alles zooals het van geslacht op geslacht is overgegeven en bewaard.

Zooals het eeuwen lang gebruik is geweest, moet degene, die drie weken achtereen de Zondagsche godsdienstoefening in het kleine kerkje verzuimde, eenige uren met een ketting om den hals aan den schandpaal doorbrengen.

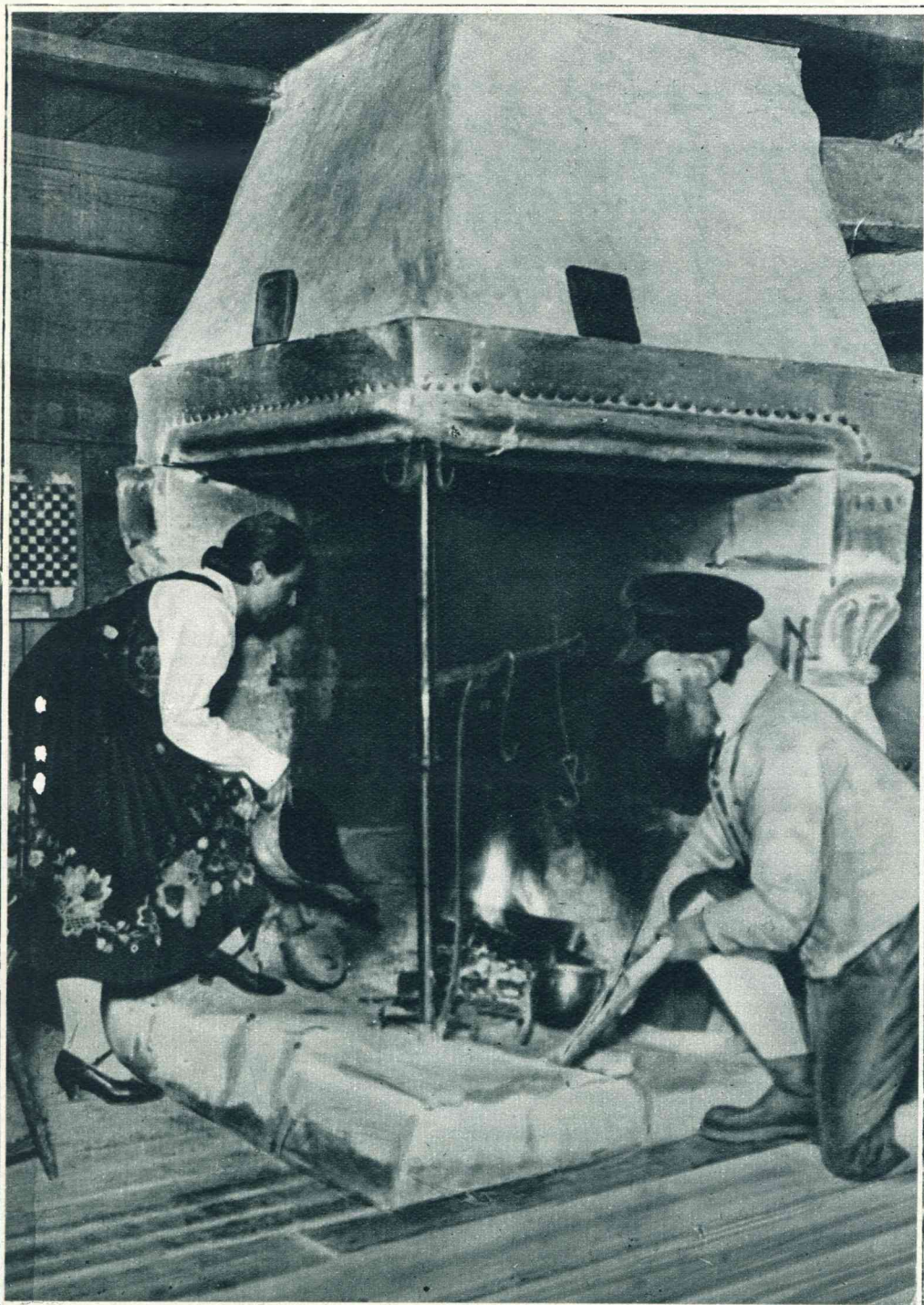

VAN LILLEHAMMER

voor zoover zij niet in hun onderhoud zouden kunnen voorzien, zich geen zorgen te maken voor huis, voedsel, kleeren, brandstof enz., waarvoor zij van hun kant den tandarts de belofte moeten geven, het dorpje, de kleederdrachten, de huizen, de gebruiken etc. intact te houden en ongerept over te leveren aan het nageslacht. Het is dus een soort folkloristisch museum (zooals ook in ons land bestaat), maar dan een in alle opzichten levend museum, waar de folklore, alle merkwaardigheid en alle romantiek van vroeger, bewaard wordt op de beste manier: door ze te beleven.

Anders Sandwig, de tandarts-folklorist, die eigenaar is van het „levende” museum van den Mei-heuvel van Lillehammer.

Twee patriarchen van Lillehammer. Zooals men ziet, wordt ook de eerwaardige haar- en baardtooi der voorouders in eere gehouden.

De huizen verwarmt men natuurlijk nog met een open haard, waarin het vuur met een ouderwetschen, kunstig versierden en uitgesneden blaasbalg wordt aangewakkerd.

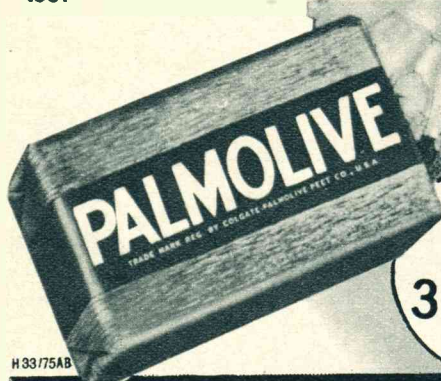
Een frissche teint heeft tooverkracht...

Is het u nooit opgevallen, hoe een frissche, gezonde teint snel bewondering wekt? Hoe een jeugdig, aantrekkelijk uiterlijk vaak van groote beteekenis is op den weg naar succes?

Waarom zou uw huid deze tooverkracht niet bezitten? Besteedt slechts de nodige zorg aan uw teint! En dat is zoo gemakkelijk — als u Palmolive zeep gebruikt. Dit is de zeep, door 20.000 schoonheids-experts over de geheele wereld aanbevolen, omdat er de verzachtende, verjongende olij- en palmoliën in worden verwerkt.

Palmolive geeft uw huid die charme, waarop iedere vrouw recht heeft.

Stel niet uit: koop nog heden uw voorraad Palmolive zeep en pas dagelijks onze beroemde „twee minuten“-methode toe!

20 cent
3 voor 50 ct

Sproeten
komen vroeg
in 't voorjaar,
koopt daarom
tijdig
SPRUTOL
Pot 90 ct. Tube 50 ct. Zeep 60 ct.
Bij Uw Drogist.

INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.

HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN

FL 500.-
per week

PRIJZEN	
1e prijs	f 100
2e „	f 80
3e „	f 70
4e „	f 65
5e „	f 55
6e „	f 45
7e „	f 35
8e „	f 25
9e „	f 15
10e „	f 10
	f 500

Zie elken Maan-
dag den uitslag
in de dagbladen

Per week stellen wij beschikbaar 10 prijzen, totaal f 500, voor de beste slagzinnen of slagwoorden of rijmpjes, toepasselijk op een of meer Kwatta-producten. Inzendingen, binnengekomen tot en met Zaterdag, doen nog in die week mee. De beste inzending ontvangt den eersten prijs, en zoo vervolgens. De beoordeeling geschiedt door de Directie van Kwatta te Breda, en is zonder beroep. Iedere inzending moet vergezeld gaan van 5 heele etiketten van Kwatta's 5 cts. Manoeuvreepen. Men mag méér dan één inzending per week doen, mits men zich aan bovenstaande voorwaarden houdt. Men gelieve bij elke inzending duidelijk naam en adres te vermelden. Alle inzendingen blijven het eigendom van Kwatta. De deelnemers staan door de deelname hun rechten aan Kwatta af. In gevallen, waarin bovenstaande voorwaarden niet voorzien, beslist de Directie van Kwatta. Over deze prijsvragen wordt niet gecorrespondeerd.

De uitslag wordt iedere week bekend gemaakt in de dagbladen. Inzendingen moeten geschieden aan: N.V. KWATTA, Breda. Afd. Prijsvragen.

KWATTA'S 5 ct MANOEUVRE REEPEN

BOOM'SLAXEERPILLENBOOM'S
BOOM'S LAXEERPILLEN
LAXEERPILLEN
LAXEERPILLEN
verdriven overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang. — Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in apotheken en drogistwinkels à 30 en 55 ct. per doosje. — Op aanvraag gratis en franco een monsterdoosje.
FIRMA A. M. BOOM, ARNHEM 8

ABONNEERT U OP DIT BLAD

**Valsch Haar is
Vreeselijk voor een VROUW
en voor een Man**

„Ik was twee maanden getrouwd toen mijn haar uitviel, waarom, dat is ons nu nog een raadsel. Ik werd in enkele weken geheel kaal. Ik spaar U de schildering van de dagen en nachten van machteloze wanhoop, de schrijnende vertwijfeling en tenslotte de stille berusting van mijn man en mij in mijn lot, tot aan mijn dood gedoemd te zijn, kaal te blijven, want geen enkel middel hielp.

Dit is het begin van een brief, dien een dame, vrouw van een bekend bankier, ons schreef. En hier is het slot van het meerdere bladzijden lange schrijven:

...en gebruikte dan op haar advies Silvikrin met schitterend resultaat. Ik kan U slechts bij benadering zeggen, welk prachtig vol haar ik thans weer heb. Woorden schieten trouwens tekort om U te vertellen, hoe innig dankbaar ik U ben, dat U mij het levensgeluk weer mogelijk heeft gemaakt.

Haaruitval is vaak als een verraderlijke besmettelijke ziekte, men weet veelal de oorzaak niet. Meestal echter is doodstrijd van de uitgeputte, verzwaakte haarwortels de reden. Help Uw noodlijdende haarwortels. Red ze, laat ze niet omkomen en verstikken.

Er is op de geheele wereld maar één middel dat kan helpen. Silvikrin, de prachtige vinding van Dr. Weidner, den beroemden natuurkundige. Het bevat stoffen, die in geen enkel ander middel aanwezig kunnen zijn (Patent) en zonder welke haargroei onmogelijk is. Bedenk dat bij aankoop.

Zend onderstaanden bon op en U ontvangt gratis en franco zonder de minste verplichting het waardevolle boekje „Ons Hoofdhaar“ en een monster Silvikrin in den vorm van Shampoo, maar zend den bon nog heden. Er zijn duizenden belangstellenden. Uitsiel is altijd afstel.

Hier uitknippen

Laboratorium Silvikrin
Verlaatzstr. 52-54-56,
Rotterdam

BON

Zend mij als lezer van dit blad gratis en franco

1. Het boekje „Ons Hoofdhaar“
2. Een monster Silvikrin Shampoo voor 2 waschingen.
3. Attesten van Doctoren.
4. Dankbetuigingen van Gebruikers.

Naam: _____

Straat: _____ St A. 53.

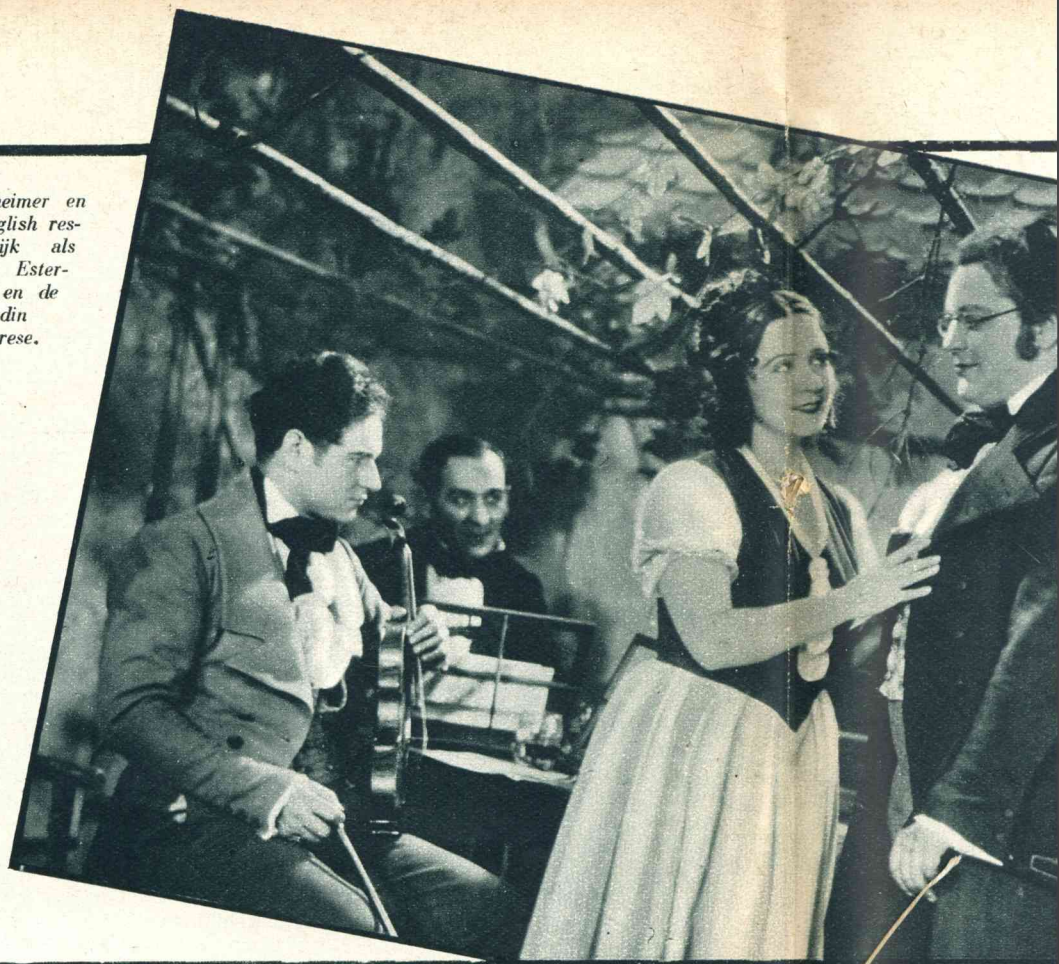
Plaats: _____

Knip direct uit en post in open enveloppe met 11/5 ct. pfr.

De Silvikrin-preparaten zijn beslist verkrijgbaar bij: Firma J. H. Teunissen, Vijzelgracht 55, 3e v. Swindenstraat 16, Kinkerstraat 119, Ferd. Bolstraat 97, Haarlemmerstraat 121

Grethe Theimer en
Lucie English res-
pectievelijk als
Gravin Ester-
hazy en de
waardin
Therese.

Schubert (Kammersänger Karl Jöken) repeteert zijn nieuwsten „Schlager“, zouden we kunnen zeggen. Links op den achtergrond Siegfried Arno als de vriend Ferdl.

Schubert en Therese plus een klein orkest.

SCHUBERT'S LENTE- DROOM

Schubert was niet erg gelukkig in de liefde. Zelf heeft hij verteld twee meisjes bemind te hebben, die hem in den steek gelaten hebben, omdat ze bij hem in de klas hadden gezeten en hij haar toen geslagen had. Wraak was zoet en daarom verbraken zij de kennismaking. Of dit de aanleiding geweest is, meer van deze bittere liefdeslabels om Schubert heen te weven, weten we niet, doch zeker is, dat men zijn figuur heel wat keeren in operette-, tooneel- en film-gegevens heeft verwerkt met een ongelukkige-liefde, zooals de geijkte term heet, als hoofdmotief. In deze FIM-film is Schubert met zijn vriend Ferdl in een uitspanningsoord nabij Weenen en daar wordt de jonge, mooie waardin verliefd op hem. Als Schubert echter aan de deur staat, komt Gravin Maria Esterhazy met haar vader en diens toekomstigen schoonzoon binnen en oogenblikkelijk staat Schubert's hart voor haar in vuur en vlam. Deze liefde is niet meer te breidelen, als hij hoort, dat Maria niet uit liefde, doch alleen onder dwang met haar verloofde zal huwen. Schubert verbeeldt zich succes te hebben, doch reeds den anderen morgen is de adellijke familie verdwenen en tot overmaat van ramp krijgt Schubert nog de mededeeling, dat men van zijn diensten op de school, waar hij op „proef“ werkte, niet langer gebruik wenscht te maken. De jonge waardin, die nog altijd hoopt, weet van Graaf Esterhazy gedaan te krijgen, dat deze te zijnen huize een concert van Schubert-liederen zal geven. De jonge componist vat deze mededeeling op als een bewijs, dat hij Gravin Maria niet geheel en al onverschillig is en in den roes van zijn vrengde componeert hij een lied, waarin hij zijn geheele ziel legt. Hij heeft het: „Ich schnitt es gern in alle Rinden ein“ genoemd en op den bewusten avond zingt Maria zijn compositie, die een geweldigen bijval oogst. Helaas, als hij om haar hand vraagt, vertelt zij hem zoo tactisch mogelijk, dat van een verbintenis tusschen hen nooit iets zal kunnen komen. Ziedaar het drama zoo beknopt mogelijk weergegeven. Een zeer voorname factor, behoudens de uitstekende ensceenering, is wel, dat men de geheele film door de zachte Schubert-muziek kan hooren en ervan genieten.

Een vriendelijk negentiende-eeuwsch tafereeltje.

Een reconstructie van een vorige eeuw met uiterst modern materiaal.

VROUWENLEVEN

Twee japonnen in één — De nieuwste wandeltoiletten

Joan Crawford in 'n bruin en beige geruit tweed costuum met de moderne garneering van uitgerafelde franje.

Aan verschillende brievenblijvers

Brieven van abonnee's, waarin postzegel voor antwoord is ingesloten, worden door mij persoonlijk beantwoord. Hieronder zal ik nu even antwoorden op verschillende andere brieven, betreffende deze pagina.

Heeren-sportkousen. Er wordt me gevraagd of in de beschrijving van dit in ons nummer van 9 Dec. voorkomende breiwerk verschil is tusschen de enkele en de dubbele sterretjes. Dit is niet het geval. De sterretjes dienen enkel om aan te geven van waar tot waar het patroon herhaald moet worden. De dubbel gedrukte sterretjes berusten op 'n drukfout, die overigens, naar me dunkt, geen kwaad kan stichten.

Gebreide dames-pullover. Over dit in ons nummer van 18 Nov. voorkomende breipatroon ontving ik vele brieven van dames, die den pullover met buitengewoon succes hadden gebreid. Nu ontvang ik 'n paar briefjes van lezeressen, die op 'n kleine onnauwkeurigheid wijzen, welke echter gemakkelijk is op te lossen en door anderen dus blijkbaar ook is opgelost.

Bij den eersten toer met witte wol heeft men vóór de punt 47 st. Die kunnen niet door 2 gedeeld worden, dat is juist. De 47ste steek wordt dan echter eenvoudig enkel gebreid en de heele moeilijkheid is van de baan.

Gebreide sjaal. Omtrent de foto van de gebreide sjaal in ons nummer van 27 Jan. heb ik geen gegevens. Ik gaf enkel even aan hoe m.i. deze sjaal gebreid zou kunnen worden. Aan beide zijden van de naald 2 st. samenbreien is natuurlijk niet hetzelfde als aan het einde van iedere naald 2 st. samenbreien.

Poedel in lussenbreiwerk. Het spreekt wel vanzelf, dat aan aanvragen om 'n bepaald patroon slechts kan worden voldaan, wanneer blijkt, dat dit voor vele lezeressen van belang is. De aanvragen om 't patroon van 'n „poedel met krulharen” nu zijn buitengewoon talrijk. In ons volgende nummer hoop ik van zoo'n poedel 'n uitvoerige geïllustreerde beschrijving te kunnen plaatsen. **THERÈSE.**

Twee japonnen in één. Onder dit verleidelijke motto worden er steeds weer andere nieuwigheden gelanceerd. Kleine pelerines in allerlei vorm, écharpes, uitneembare mouwen en zoo al meer spelen daarbij 'n bescheiden maar niettemin zeer belangrijke rol.

Daar is bijv. 'n toiletje met lange raglanmouwen in afstekende tint. De schuin, tot 'n spitse punt naar den hals oplopende mouwen hebben aan weerskanten van den schouder van voren 'n garneering van twee knopen. Die knopen dienen tot het bevestigen van 'n kleine cape in de stof van de japon, waardoor men ineens 'n keurig wandeltoilet heeft.

'n Ander toiletje met halflange wijd uitvallende mouwtjes en 'n jabot als garneering van de taille wordt in 'n gekleed wandelcostuum veranderd door 'n écharpe van garneeringsstof — soepel fluweel bijv. De écharpe wordt om den hals gelegd, over de borst gekruist, onder de jabot en van achteren in 'n strik samengevat. Ter completering dan, in de garneeringsstof, nog 'n smal ceintuurtje en 'n paar nauwsluitende uitneembare mouwen.

De metamorfose van eenvoudig japonnetje tot wandeltoilet kan verder nog bereikt worden door 'n kleine bolero — eigenlijk niet meer dan noodig is om 'n paar lange mouwen bijeen te houden; of door het een of andere kraagje met aansluitende jabot, door 'n schouderbedekking met pofmouwtjes, welke de lange nauwsluitende mouwen van het japonnetje 'n geheel ander aanzien geven en vooral door allerlei soorten kleine pelerines, welke op de een of andere wijze op de japon bevestigd worden.

Verder zijn er, ter completering van allerlei japonnen, alleraardigste korte fluweelen jasjes, eigenlijk meer bolero dan mantel, die een jeugdig effect maken en practisch zijn omdat ze bij meer dan één toilet gedragen kunnen worden. Zulke jasjes hebben aan den hals de een of andere gladde afwerking.

De meeste voorjaarsmantels hebben plat omgeslagen, soms vrij groote, pelerine-achtige kragen. Wie deze dracht minder flatteerend vinden dan de hoge kragen — en dat zullen er waarschijnlijk velen zijn — kunnen 't tekort aanvullen door 'n fleurige gestrikte das of 'n vos.

Op onze foto's zien we 'n paar fraaie voorbeelden van de zogenaamde „robe-manteau”, de mantel-japon, die vooral in het komende voorjaar zoo uitnemend geschikt is voor wandeltoilet.

Wandeltoilet van aubergine angora met afneembare halsgarneering en overmouwen.

Daar is vooreerst 'n creatie van Edmond Courtot, een elegante japon van aubergine angora. De taille is door 'n paar opnaaisels aangegeven. De schijnbaar losjes omgeknoopte halsgarneering, één vormend met de pelerine-achtige met bont omzoomde losse overmouwen, toovert van de eenvoudige japon 'n keurig wandeltoilet.

Onze tweede afbeelding vertoont eveneens 'n Parijsche nouveauté. Deze robe-manteau werd ontworpen door Berthe Hermance.

Demoiselle en uniforme noemde zij haar creatie van marineblauwe wollen stof. Deze japon is zeer eenvoudig van coupe, heeft echter 'n nogal bewerkelijke garneering van knopen en knoopsgaten, waarvan er slechts enkele als zoodanig gebruikt worden. Een wit zijden vest met eleganten strik fleurt de japon op; 'n paar vleugelmouwen met pelerine-effect, bewerkt met soutache, maken het geheel tot 'n wandeltoilet.

Onze derde foto vertoont de filmster Joan Crawford in een bruin met beige geruit costuum, waarvan de garneering bestaat uit uitgerafelde

„Demoiselle en uniforme” Wandeltoilet van marine-blauwe wollen stof, met elegant wit vest. Vleugelmouwen met pelerine-effect, bewerkt met soutache.

franje. Dergelijke garneering wordt bij verschillende nieuw ontworpen tweed costumes toegepast. Ze is goedkoop en maakt 'n aardig effect. Joan Crawford heeft zelfs op het bijpassende hoedje zulk een franjegarneering. En de gebreide pullover van witte en beige wol heeft rondom den hals eveneens 'n afwerking van witte franje.

Kleine ruitjes als die van dit tweed costuum, heeft men nu ook in vilt, en wel in ensembles van hoed, tasch en ceintuur; zelfs sigarettenkoker behoort bij dit geheel!

PAULA DEROSE.

Onder de plak van Cynthia

DOOR NORMA KNIGHT

Een merkwaardige titel, nietwaar, maar ook 't boek is merkwaardig, zeer merkwaardig zelfs. Het behelst de geschiedenis van een Amerikaansch gezin waarvan de leden, stuk voor stuk, onder de plak zitten van de dochter des huizes Cynthia, overigens 'n alleszins beminnelijk wezentje. Op 'n gegeven dag komt in dit gezellig midden, want genoeglijk en gezellig is het er ondanks de dictatuur die Cynthia uitoefent, een gast binnenvallen die er als „betalend logé” zijn tenten opslaat. Deze jonge man denkt er niet aan zich te schikken naar de wenschen, wetten, grillen en voorschriften van het tirannetje, totdat hij, eenmaal tot het inzicht gekomen dat Cynthia niet anders handelen kón, ja, dat ze als een wijs en dapper vrouwtje zoo optreden móest, eveneens 't hoofd buigt, zich gewonnen geeft en Maar meer willen wij van dit alleraardigst en buitengewoon vlot geschreven boek met zijn rake en fijne karakterteekening niet zeggen. Lees alleen maar even hoe de heldin van dezen roman haar entrée maakt.

Het bleek een nogal uitvoerig diner te zijn. George kwam niet op de gedachte, dat er een kok te hulp geroepen kon zijn, en begon dus te veronderstellen, dat het gewone menu der familie uit zulke schoteltjes bestond: jonge duiven met room en champignons, vruchten in gelei, roomijs in den vorm van rozeknoppen en zoo meer.

De groote eetkamer was heerlijk koel. Het licht was er gedempt, maar door groote ramen keek men uit op den tuin, en hoorde men het kalmere klateren van de fontein. Midden op tafel stonden bloemen, sierlijk geschikt — lavendel en roode lathyrus. Tenny had een schoone linnen jurk aan, en haar zwarte haar glansde van 't borstelen. Het meisje, met haar smetteloos witte muts en schort, ging rustig heen en weer van de eetkamer naar de keuken.

De gast vond het een der prettigste maaltijden, die hij ooit genoten had. Een echt gezinsleven had de jonge man nooit gekend; des te aangenamer leken hem daardoor de beleefde welwillendheid, die in dezen prettigen kring heerschte, en de dwaze scherts van Charles, de moederlijke bezorgdheid van juffrouw Nona, de interessante herinneringen van kapitein Charles, en zelfs het kinderlijke gesnap van Tenny nu en dan. Hij zat vergelijkingen te maken met de maaltijden op kostschool, op doodsche kamers, in hotels en café's, en hij was blij, dat hij dit jaar in Denver mocht doorbrengen onder dit gastvrije dak.

Juist toen het laatste hapje roomijs verdween, en Charles een lucifer aanstreekte voor de sigaret van George, sprong Tenny met een vreugdekreet van haar stoel op.

„Daar heb je Cynthia! O, Cynthia — kom je thuis eten — echt?”

Er kwam opeens een zekere opschudding rond de tafel. Juffrouw Nona stak haar dochter verwelkomend de handen toe. De heeren stonden op en George keek onderzoekend naar de pas aangekomen. De dienstbode verdween, de keuken in — waarschijnlijk om eten te halen voor de dochter des huizes.

Zonder het zich goed bewust te maken, had George zich Cynthia voorgesteld naar 't beeld van haar moeder, maar dan jonger en minder innemend. Ze zou wel bruine oogen hebben, evenals mevrouw Albury en Charles — maar dan met iets harders er in; en een leuken beweeglijken mond; en waarschijnlijk een massa poeder en rouge. De werkelijkheid echter was zoo heel anders, dat hij zijn verbazing niet kon verbergen.

Het was maar een klein meisje, dat er op den drempel stond. Ze zou met haar hoofd nauwelijks tot de kin van haar moeder reiken. Ze had de blauwste oogen die George ooit gezien had. Bloemenblauw, saffierenblauw, een blauw, waar licht en tinteling in zat, en dat nog blauwer werd gemaakt door de donkere wimpers, waar het tusschen stond. Ze droeg het haar strak achterover geborsteld. Haar mond was te groot, en veel, veel te eigenwijs, vond George. Ze was bijna even bruin als Charles. Haar ernstige jonge gezicht vertoonde

geen spoor van de zachtheid, die de trekken van haar moeder zoo innemend maakte. George voelde zijn afkeer voor haar nog sterker worden, nu hij haar zag.

„Hallo!” Zij sloeg een arm om Tenny heen, maar haargroet gold het heele gezelschap.

„Hadden we maar geweten, dat je vroeg thuis kwam, lieveling, dan hadden we natuurlijk gewacht!”

„Ik wist het zelf pas op 't laatste oogenblik.”

Haar blauwe oogen overzagen de tafel, waar de restanten van de rozeknoppen lagen te smelten op de groene glazen schaaltes. „U schijnt 't er nogal van genomen te hebben vandaag!”

„'t Was ook een feestmaal!” zei ze vroolijk. „Weet je wie dat is, lieveling? George Ensloo — de zoon van je peettante.”

Zij gaf hem een kort knikje, maar hield haar arm om het kind heen, zoodat er van handen geven geen sprake kon zijn.

„Hoe maakt u 't? Blijft u lang in Denver?”

De vraag klonk hem beslist onvriendelijk in de ooren. Zoo'n nest! Wat had ze voor reden om hem zoo vijandig aan te kijken?

„Een jaar,” antwoordde hij kortaf.

„Hij blijft bij ons logeeren,” zei Charles. „Fijn hè? We rijden straks even naar het hotel om zijn bagage te halen. Zin om mee te gaan?”

„Laat het arme kind toch eerst even kalm eten,” kwam zijn moeder er tusschen.

George keek op, een beetje verwonderd en nieuwsgierig, naar juffrouw Nona. Er was niets meer over van de blijdschap op haar gezicht, van de warmte in haar stem. Er stond iets in haar zachte bruine oogen, dat veel weghad van vrees. Wat een draak van 'n meisje toch, dacht George, dat alleen haar thuiskomst al de stemming zoo verstoort!

De kapitein had een groote sigaar aangestoken, maar nu maakte hij die uit, en hij wierp er een servet overheen. De dienstbode werd door juffrouw Nona geroepen, fluisterde haar meesteres iets in, en kreeg een fluisterend antwoord — waarbij de moeder schichtig naar haar dochter keek. Charles zat zenuwachtig aan zijn sigaret te trekken. Alleen Tenny scheen blij te zijn om Cynthia's komst. Zij hield steeds haar magere armpjes om het middel van het oudere meisje, en toen Cynthia zei, dat ze even naar boven ging om haar handen te wassen, ging Tenny mee.

Koppig maar vruchteloos deed George zijn best om er den vroegeren vroolijken toon weer in te brengen. Hij vertelde de eene anecdote na de andere, hij plaagde Charles om zijn plotselinge stilzwijgendheid, hij boog zich attent naar voren, om niet het minste woordje van juffrouw Nona te missen — alles te vergeefs. Er hing een wolk, Charles bracht het niet verder dan tot een gedwongen lachje, juffrouw Nona keek van de tafel naar de deur en van de deur naar de tafel.

Eindelijk kwam Cynthia terug.

„Ik ben uitgehongerd,” begon ze, terwijl ze ging zitten. „Den heelen dag niets gegeten en . . .”

„Heb je geen koffie gedronken? O, Cynthia!”

„Absoluut geen tijd gehad om koffie te drinken — en geloof u maar gerust, dat ik er niets rouwig om was! Elsie is vroeg gaan eten, en toen is ze teruggekomen om mij af te lossen tot sluitingstijd — daarom ben ik nu thuis.” Zij zweeg, toen de dienstbode een bord voor haar neerzette, en trok vragend haar wenkbrouwen op. Juffrouw Nona begon snel te spreken. „Ik ben vreeselijk blij, dat je thuis kon komen om behoorlijk te dineeren, schat. Was 't niet ontzettend in de stad vandaag?”

„Nogal heet. Zelfs de toeristen hadden last van de warmte, en die zijn anders toch onvermoeibaar. Maar, we hebben een heele massa slangenringetjes

verkocht, en armbanden met turkooizen, en kettingen van schelpjes en zoo.”

„Heb je nog van die groene servetringen verkocht?” vroeg Tenny belangstellend. „Wat een geluk, dat je tante er net een stuurde, toen die dame uit Detroit er naar vroeg, hè?”

Er volgde een pijnlijke stilte. George had er een boosaardig plezier in, den blos te zien opkomen in het gezicht van het meisje. Met een effen gezicht vroeg hij:

„O, die bittersteenen servetring? Wat jammer, dat u hem niet mooi vond. Ik had me nogal geveleid, dat 't iets bijzonders was. Ik heb hem mijn moeder helpen uitzoeken, ziet u.”

„'t Was een vergissing . . . Tenny, je had 't niet . . .” begon juffrouw Nona zenuwachtig.

Cynthia beet met geweld in het broodje, dat zij gesmeerd had.

„'t Was heelemaal geen vergissing! Ik had toen een paar andere dingen harder noodig dan een servetring, dus toen ik een klant had, die juist zooiets hebben wou, heb ik hem verkocht. Als uw moeder 't me kwalijk neemt, spijt 't me, maar 't is gebeurd.”

De veronderstelling, die in haar woorden lag opgesloten, hinderde den jongen man. „U denkt toch zeker niet, dat ik 't haar vertellen zal?”

Heel even trok ze haar schouders op. „Dat kon ik niet weten. U kon 't uw plicht wel vinden, 't haar te schrijven.” Zij schoof haar bord van zich af. „Ik schijn toch niet zooveel trek te hebben, als ik dacht. Zeker de warmte. Zeg, Tenny, waar is Hector? Ga hem maar eens vertellen, dat hij schromelijk zijn plichten verzuimt vandaag. Hij is me niet eens bij de deur tegemoet gekomen.”

Dezen keer kwam ook over George het gevoel dat hen allen deed zwijgen. Al had je nog zoo 't land aan een meisje, 't werd toch nooit een pretje, haar te vertellen, dat haar hondje dood was; doodgebeten door een anderen hond, omdat het ondanks haar waarschuwing buiten was gelaten.

Hij keek naar den anderen kant van de tafel, en zag, dat de oogen van juffrouw Nona vol tranen stonden, en dat haar kin trilde als die van een beangst kind. Door dien aanblik vond hij zelf zijn kalmte terug. Een meisje, dat haar moeder zoo'n angst kon inboezemen, hoefde niet gespaard te worden. Vlug begon George te praten vóór juffrouw Nona het nieuws kon uitstamelen, of Tenny het er uit kon flappen.

„U zult u op slecht nieuws moeten voorbereiden,” zei hij, met medelijden in zijn stem. „Hij is op de een of andere manier de deur uitgekomen vanmiddag, ziet u — en die hond van de burens . . .”

Cynthia sprong op. „Maar, juffrouw Nona — u hebt toch . . . terwijl ik 't nog zóo gezegd heb . . . ik heb u nog zóo gewaarschuwd . . . !” Zij zweeg, en deed zichtbaar moeite om haar gevoelens te beheerschen. „Neem me niet kwalijk, schat . . .” Zij wendde zich naar George. „Is 't erg? Waar is hij? Had u 't me maar direct verteld, toen ik thuis kwam . . .”

Tenny's armen kwamen om haar hals, Tenny's wang werd hartelijk tegen de hare gelegd.

„Hector is dood, Cynthia,” zei ze kinderlijk ronduit. „Hij was er zoo erg aan toe, dat George hem dood heeft geschoten om hem uit zijn lijden te helpen.” Zij nam het gezicht van het oudere meisje tusschen haar tengere handen en keek haar in de oogen. „Huil er maar niet om, Cynthia. George heeft gezorgd, dat hij niet lang pijn had.”

„Dood?” Zonder ruwheid maakte ze Tenny's armen los, en ze kwam wat dichter naar George toe. „Hebt u Hector doodgeschoten?”

„Er zat niets anders op.”

Zoo overtuigend klonk zijn stem, dat zij hem de hand toestak. „Ik begrijp 't. Dank u.”

Cynthia verliet de kamer en rende de trap op, met Tenny achter zich aan. George had de onaangename zekerheid, dat ze naar haar kamer ging om uit te huilen.

De prijs voor een ingenaaid exemplaar is slechts 17½ cent — een bedrag dat een ieder kan besteden — voor een gebonden boek in prachtband 70 cent. Toezending volgt ook bij ontvangst van een postwissel, groot 22½ en 80 ct., resp. voor een ingenaaid en luxe exemplaar. Onze bezorgers zijn verplicht U het werk direct na de verschijning aan te bieden. Laat deze unieke gelegenheid niet voorbijgaan.

Van het Duivelseiland verlost

DE ONTZETTENDE ERVARINGEN VAN 'N ONSCHULDIG VERBANNENE

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: Tijdens de bezetting van het Duitse stadje Kehl door de Franche troepen wordt de daar woonachtige leeraar Alfons Paoli Schwartz gearresteerd. Hij wordt er van beschuldigd, Franschman zijnde (hij is op Corsica geboren), in 't Duitse leger gediend te hebben. Schwartz, wiens ouders Duitschers waren, en die altijd in Duitsland leefde, was onbekend met de bepaling, dat ieder die op Fransch grondgebied wordt geboren als Franschman wordt beschouwd. Na twee jaar in voorarrest te hebben gezeten, wordt hij veroordeeld tot verbanning naar Guyana. Tijdens het transport maakt hij kennis met Germaine Leroux, die van spionage beschuldigd is. Schwartz wordt overgebracht naar St. Martin de Ré. Vandaar wordt hij aan boord gebracht van het schip, dat hen naar Guyana voert. Zijn definitieve bestemming blijkt ten slotte het Duivelseiland te zijn, waar ook Dreyfus eens gevangen zat. Na eenigen tijd op dit eiland te hebben doorgebracht, probeert Schwartz met enkele andere bannelingen te ontvluchten. Hun poging mislukt echter. De eenige troost in zijn ballingschap is een correspondentie tusschen hem en Germaine Leroux, die echter na eenigen tijd sterft.

Het jaar 1928 begint, en Schwartz heeft een voorgevoel, dat dit zijn laatste jaar op het Duivelseiland zal zijn. Er zijn bijna zes jaren om, en men had hem beloofd, dat hij zich na vijf jaren goed gedrag op het vasteland zou mogen vestigen. Een jaar extra heeft hij verdiend, door zijn poging om te vluchten — maar die enkele maanden zullen wel gauw omgaan.

Den 28en Januari 1928 wordt gouverneur Chanel, die altijd tegen de vrijlating van Schwartz van het Duivelseiland is geweest, vervangen door den heer Buhau Launay. De nieuwe heer bezoekt het Duivelseiland, en laat zich de ballingen één voor één voorstellen. Schwartz verzoekt hem, van het Duivelseiland te mogen verhuizen naar Cayenne. Het antwoord luidt vernietigend:

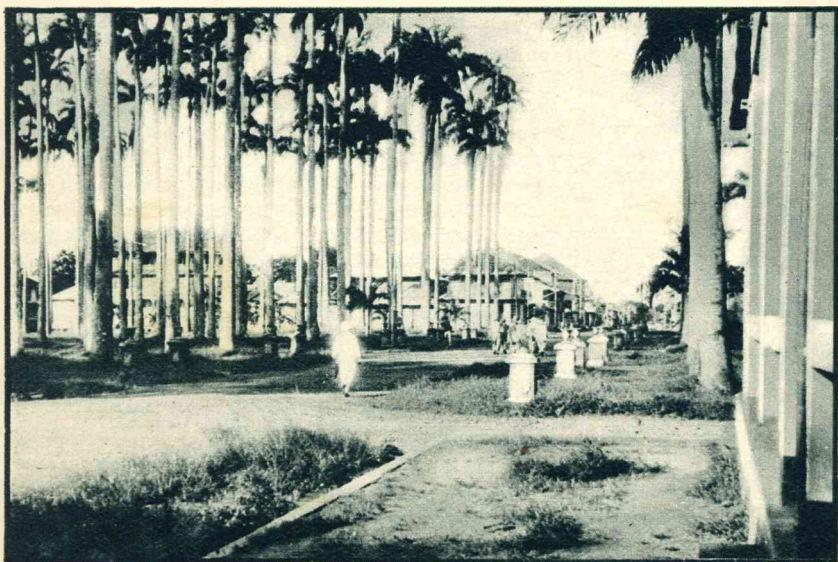
„Zolang ik iets te zeggen heb in de kolonie, blijft u op 't Duivelseiland. En ik zal wel zorgen, dat mijn opvolgers er niet anders over denken.”

Wat blijft den banneling nummer 25 nu nog anders over dan de vlucht? Dezen keer moet en zal het hem lukken.

Met taaie koppigheid verzamelt hij weer cocosvezels. Hij kan nu rustiger werken, omdat hij alleen woont. De bevolking van het eiland is aan 't slinken, want er komen geen nieuwe ballingen meer aan — de tijd der spionage-processen is voorbij — en eenige menschen zijn al weg, naar 't vasteland; twee liggen er begraven naast het Duivelsbosch, en een heeft de zee er.

Opnieuw zal hij het groote waagstuk ondernemen. Hij wil naar 't land pagaaien op kussens van cocosvezels, en dan door 't oerwoud dringen. De Maroni zal hij wel op de een of andere manier over kunnen komen, — dan maakt hij zich in Suriname bekend als Duitscher.

De schrikwekkende Sabiani blijkt een heel geschikt man te zijn. Hij fluistert Schwartz in, dat hij wel gauw naar Cayenne zal mogen — hij, Sabiani, heeft zooiets hooren verluiden. Maar Schwartz gelooft het niet meer, en bouwt door aan zijn vlot. De kleeeruitdeeling in April maakt hem blij, want een nieuwe sterke broek en een buis leveren een goed overtrek voor zijn kussens.

Het Palmenplein te Cayenne.

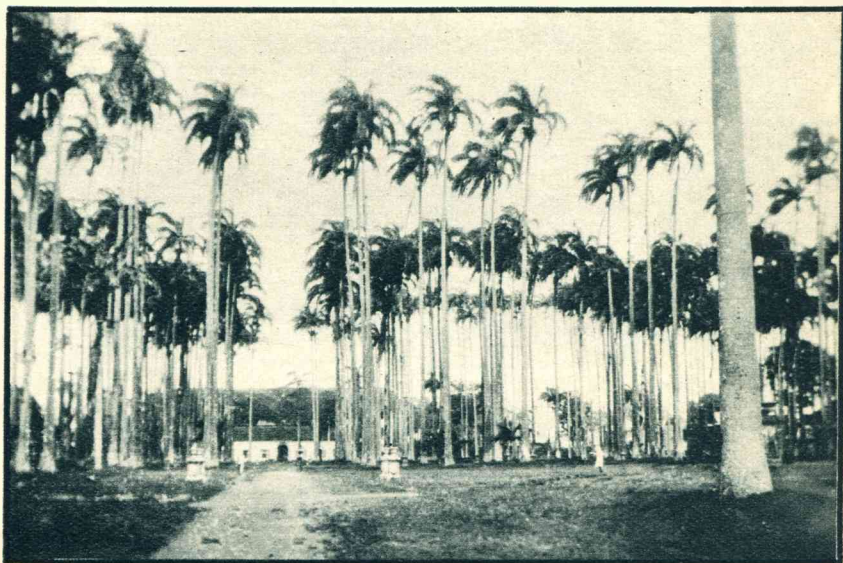
Verder gaat alles zijn eentonigen gang — koffiezetten en wat werken en levensmiddelen halen — om twaalf uur eten — dan visschen en teekenen, en mandoline-les geven aan Gaspar, den eenige, die de muziekstudie heeft doorgezet. Schwartz beoefent de sterrenkunde en geeft zijn zoon, die bij een schilder te Kehl in de leer is gekomen, schriftelijk onderricht in kleurenleer. Hij vertaalt in 't Esperanto, verzamelt kevers en planten, werkt in zijn tuintje. Zoo komt de lange dag op het doodeneiland om, tot om zes uur de sleutels weer rammelen. Sleutelhouder is tegenwoordig de gemeene moordenaar Bichier, dien men op die wijze tot de meerdere van blanken heeft gemaakt!

De maand Augustus brengt heel wat opwindning. Er is in Cayenne een negeroproer uitgebroken, en de gouverneur, Buhau Launay, vlucht, als gevangene verkleed, naar het Duivelseiland. De ballingen zien den gevreesden meerdere totaal gebroken heen en weer wandelen, en stom uitstaren over de zee, en zij grijnzen van leedvermaak.

Twee dagen lang ligt de torpedoboot, tot schieten gereed, voor Royal, terwijl de oproerlingen aan 't plunderen en vernielen zijn. Dan keeren de negers terug naar hun bosschen, en de torpedoboot verdwijnt, rookpluim in den nek. De inlandsche troepen werden nadien door compagnieën negers uit Senegal vervangen.

Den 17en October hoort Schwartz opnieuw een gerucht, dat hij met het eerstvolgende transport weg zal mogen van het Duivelseiland; en inderdaad, een week later komen de papieren: Lefèvre, Audouin, Verin en Schwartz mogen met het eerstvolgende schip vertrekken.

Kort voor het vertrek naar Cayenne maakt Schwartz tweemaal een buitengewone vischvangst. Eerst komt er een kolossale rog, een paar honderd pond zwaar, aan den haak. Chareyron en Audouin moeten komen helpen,

Een ander zicht op het Palmenplein

en er moet een harpoen (een vijl aan een stok) gebruikt worden, om het sterke dier baas te worden. Op het laatste moment ontsnapt het dier toch, met den harpoen in het lichaam, den haak in den bek — de vischlijn van Schwartz meesleurend.

Den volgenden dag vischt Schwartz met zijn reserve-tuig. Een middelmatig groote visch dient als aas. Dan ziet hij plotseling de grijze rugvin van een haai. Die zwemt regelrecht op den haak toe, en een seconde later wordt er met geweld aan de lijn getrokken.

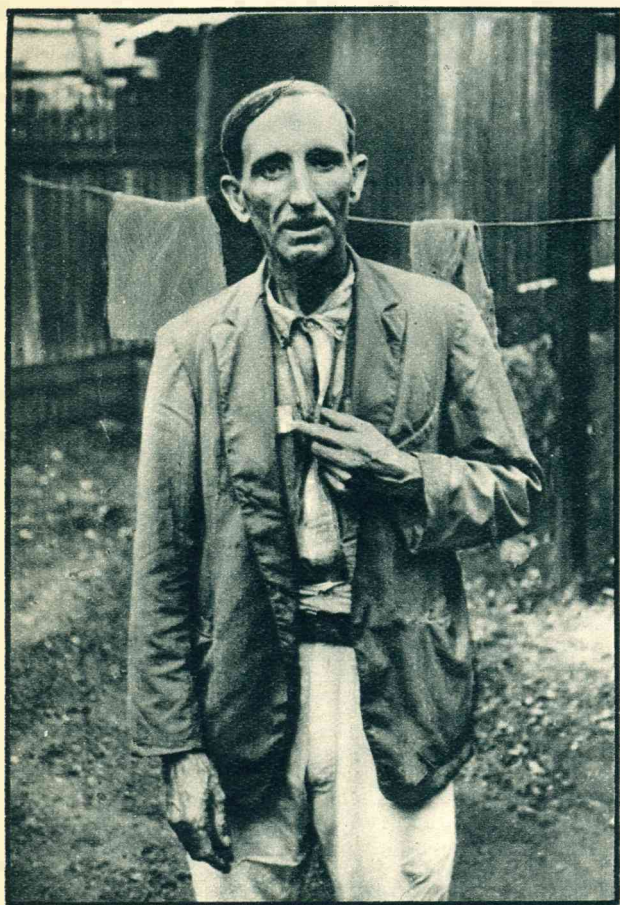
Gelukkig had de visscher zijn tegenstander zien aankomen. Hij gaat tegen een rots staan, en viert langzaam de lijn — trekt dan weer in — viert weer. De haai worstelt en springt, en Schwartz schreeuwt om hulp.

Ten laatste komen Richard, Chareyron en Christelle. 't Is hoog tijd, want Schwartz wordt moe. Bijna drie uren duurt nu het gevecht van de drie mannen tegen den visch, maar de mannen laten niet af. Eén van hen haalt zijn sabel, en nu slaan zij iederen keer toe, als de haai vlak bij den oever is. Het water kleurt zich rood.

Langzaam minderen de krachten van 'het dier, de menschen overwinnen. Zij trekken den kolossalen visch aan land en slachten hem. Het vleesch van het monster, dat vier meter lang is, wordt gedeeltelijk verorberd, gedeeltelijk

als mest gebruikt. Van de ruggegraat maakt Chareyron een stevigen en kostbaren wandelstok. Het ontzettende gebit bewaart Schwartz als laatste, blijvende herinnering aan het Duivelseiland.

Den vijftenden November moeten de vier mannen zich klaar houden; den zevenden worden zij overgezet naar Royal. Het gaat zoo snel, dat zij nauwelijks afscheid kunnen nemen van hun kameraden. Schwartz verlaat met vreugde het eiland der eenzaamheid, waar hij dagelijks te lijden had van de grillen zijner lotgenooten en bewakers en zooveel bitters heeft moeten doorstaan. Zijn kat, die nu groot en sterk is, neemt hij mee; hij geeft het dier ten geschenke aan 't hospitaal op Royal. Den 10en November, om drie uur in den morgen, worden

Hoe het er in de „keuken" van 'n vrijgelatenen-tehuis uitziet.

Een „vrijgelatene" uit Cayenne.

de vier bannelingen naar het kustvaartuig Mana geroeid. Het Duivelseiland is bijna niet te zien. De zes getatoueerden roeien snel, hijgend, want de strooming is dezen nacht bijzonder fel.

Zij leggen aan, binden de boot aan het

schip en helpen de vier op de zwaaiende ladder. Schwartz gaat het laatste uit de sloep. Als hij zich omkeert om te bedanken voor de hulp, ziet hij onder het athleten gezicht van den roeier een dikke blauwe streep en daaronder de toelichting:

„Voor Deibler!"

XXIV. CAYENNE.

Kort na zonsopgang zijn zij in de haven van Cayenne. Volgens de wet mogen zij zich hier vrij voelen. Zij moeten zich alleen nog bij de politie aanmelden, en hun papieren toonen. Op het politie-bureau zullen dan hun grenzen worden aangegeven. Men zal hun zeggen, hoe ver zij mogen gaan en wanneer zij zich weer moeten komen melden. Dat moet iederen dag gebeuren. Zij zijn vrij, maar binnen zekere perken.

De republiek heeft hen tot levenslange verbanning veroordeeld. Zij hebben zich goed gedragen — waarom zou men hen de straf op het Duivelseiland laten afzitten? Daar kosten die luitjes geld, het geld van de regeering. Hier echter moeten zij zichzelf zien te voeden en te kleden. Zij moeten maar zien, hoe zij er komen. Maar zij blijven „levenslangen".

Toch beschouwen de ballingen Cayenne als een voorportaal der vrijheid. Van hieruit kunnen zij makkelijker vluchten, of werken voor hun volledige gratie, meenen zij.

Nadat de vier zich bij de politie gemeld hebben, gaan zij van elkaar. Ieder van hen zoekt een kennis op, iemand, die 't op het eiland al goed met hen meende. Schwartz gaat naar Gruault, en die bezorgt hem een gemeubileerde kamer bij de negers. Die kamer bezit een bed met groot muskietennet, drie stoelen, een tafel en twee kofferrekken, in plaats van kasten. Koffers bezit Schwartz niet — en hij heeft niets, dat in een kast geborgen zou moeten worden. Aan den muur van het zindelijke vertrekje hangen twee religieuze prenten en een gebarsten, vlekkerige spiegel.

Dit kost allemaal samen vier franken per dag.

Den tweeden dag op de „Grote Aarde", zooals de ballingen het vasteland noemen, is het feest. De herinnering aan den wapenstilstand wordt gevierd — 11 November. 's Morgens vroeg is er op het pleintje parade — de gouverneur spreekt een paar woorden — en dan gaat iedereen gauw weer weg, want de zon klimt met de minuut hooger.

De feestdag gaat in Cayenne stil en treurig voorbij. De straten zijn leeg, en op het macadam flikkert de hitte van den middag. In de goot hebben kleine, magere kippen zich in 't stof gewoeld, en liggen schijndood. Alles is als verstijfd. Alleen de zwarte duivelsvogels wandelen langzaam, met knikken-

den kalen schedel, van deur tot deur, want zij weten, dat om dezen tijd de resten van het middageten op straat vliegen, uit vensterluiken, die snel geopend en snel weer gesloten worden.

Eerst later, als de zon merkbaar daalt, begint Cayenne weer te leven. Dan veranderen de straten in renbanen, waar jongelui met chocolade-kleurige gezichten zich vermaken met motorfietsen van ongeloofelijke vormen en met ongeloofelijke merken.

De weg van den motorrijder in Cayenne is niet lang, want de hoofdstraat is drie kilometer lang, en de zijstraten tellen haast niet mee. Allen, die iets in de melk te brokkelen hebben of zich dit verbeelden, kan men in dit koelere — of laten we zeggen: minder heete — avonduur in die hoofdstraat, de Rue de la Liberté, tegenkomen.

De dames, lijkleek geschminkt, wandelen gewoonlijk aan de kanten der straat, en volgen met bewonderende blikken de koene jongelingen op de stalen rossen. Wie het meeste lawaai maakt, zijn knalpot het hardste laat ploffen en de zwaarste stofwolken achter zich opwerpt, wordt met de vleienste bewoordingen besproken.

En de ouden zitten voor hun huisdeur, en genieten van dat jonge leven. Geen enkele motorfiets-jongeling haalt het in zijn hoofd, zijn bruine vriendin op de duo te noodigen — dat zou voor Cayenne een ongehoord schandaal zijn, en het jonge paar de algemeene verachting op den hals halen. Nooit werpt hij ook maar een blik naar den kant, waar zijn min of meer stille liefde staat en hem met groote donkere oogen aanbidt.

De afscheiding tusschen de twee seksen wordt hier nog scherper volgehouden dan in Spanje, en de vrouw is de dienstmaagd van den man, een onbetaalde en gewoonlijk niet bijzonder goed behandelde dienstmaagd, meer niet.

Schwartz kijkt zich de oogen uit aan dit schouwspel, dat hem na de lange eenzaamheid en afgeslotenheid erg vreemd en vrolijk toeschijnt.

Hij ontmoet Lefèvre en Verin, beiden al een beetje aangeschoten. Zij hebben rijkelijk geproefd van de taffia, den inheemschen suikerrietborrel, en schelden luid op het bestuur, op die smerige negers, die hier zoo dik doen, en op de negerdames, die hooghartig iedere toenadering van een blanke afwijzen. Want hier vormen de negers de voornaamste, de heerschende klasse, en de blanke is een minderwaardig soort mensch, onverschillig of hij schender en bewaker is, of geschondene en bewaakte. Erg netjes plegen de Europeanen zich hier ook niet te gedragen.

Het kostte Schwartz moeite, de twee ballingen tot kalmte te brengen en hun uit te leggen, dat zij zich in die heel andere toestanden schikken moeten, en bescheiden blijven. Dan gaan zij met z'n drieën eten.

Er zijn in Cayenne een groot aantal kleine café's, gedreven door vrijgelatenen, en waar bijna uitsluitend bagno-menschen komen. Maar in al die lokalen zijn de prijzen gepeperd. Een bord soep kost een frank, goulasch met aardappelen 1 fr. 50, brood 60 centimes, wijn 1 fr. 50, koffie 30 centimes. Zij treffen Meyer, hun vroegeren kameraad van het Duivelseiland, en die biedt aan, de nieuwelingen den volgenden dag wegwijis te maken.

Dat komt goed uit, want de volgende dag is een vrije Zondag. Om zeven uur, na de vroegmis, komt heel de gekleurde bevolking naar de markt, om inkoop te doen. Dat moet iederen dag gebeuren, want niets weerstaat daar de hitte, en ijskasten zijn zeldzaam.

Verder is de ochtend tamelijk somber. De eeuwige duivelsvogels wandelen, een walglijke aasluucht verspreidend. De hitte broeit onbarmhartig, alles is grijs van 't stof, de huizen, de straten, de palmen en het gras. Men heeft niet veel lust veel te loopen om de stad Cayenne te bezichtigen.

De grootste bezienswaardigheid is het „Palmenplein", met de heerlijke, hoge koningspalmen. Het plein zelf is dicht overgroeid en even onbegaanbaar, als de haven onbevaarbaar is. Alles ziet er hier even oud en kapot uit — de straten spoelen bij iedere stortbui weg, en er ontstaan diepe gaten. Als 't zoo doorgaat, eenige jaren, bestaan de straten uit enkel kuilen, en is de haven compleet verzand.

En de doodschepen brengen maar steeds meer menschen, niet tot nuttigen arbeid, maar om dom en hersenloos hun tijd te verklungelen en hun krachten op te teren. Met wat machines, met wat krachtsinspanning en

goeden wil kon Frankrijk hier in korten tijd een model-kolonie scheppen; zoo goedkoop is de arbeidskracht.

Maar er komen te dikwijls nieuwe bestuurders. Iedereen probeert, met den minsten arbeid zooveel mogelijk opbrengst uit de kolonie te slaan, en voor de rest denkt iedereen: „'t Zal mijn tijd wel duren.”

De drie ballingen wandelen door de stad en bespreken de hopelooze toestanden in de kolonie; zij bezoeken dan het wonderwerk van Cayenne, den radio-zender met den honderd meter hoogen toren, en gaan vervolgens eten. Om acht uur moeten zij — voorschrift — binnen de huizen zijn, maar zij gaan nu al naar hun kamers, want ze hebben genoeg gezien, en moeten hun krachten sparen voor de komende weken.

Zij zullen namelijk werk moeten zoeken, want alles kost hier geld. Dus — geld verdienen of omkomen. Crediet heeft de veroordeelde niet.

Schwartz hoort binnen, bij zijn kostmensen, vroolijk gezang, muziek en handgeklap. Hij wil doorloopen naar zijn kamer, maar ze hebben hem binnen hooren komen en noodigen hem uit, mee te komen feestvieren. De heer des huizes, een gespieerde neger met een stierennek, is na een afwezigheid van drie maanden weer thuisgekomen. Hij had deelgenomen aan een onderzoekstocht voor een firma, die naar goudaderen in het oerwoud speurde. Het verdiende geld had hij besteed aan opzichtige armbanden voor zijn vrouw, zware ringen voor zichzelf en lekker eten.

De vrouw des huizes had gauw twee vriendinnen geroepen, en drie muzikanten met een slagwerker in dienst genomen om het weerzien te vieren.

Nu zit de forsche neger op een stoel, stijf en stil als een afgod. Zijn veel-

gaan. Zoolang het ding loopt, gaat alles goed. Maar als er iets aan hapert, begint men te duwen en te trekken, en probeert het geval met geweld weer in orde te krijgen.

Met fietsen kan Meyer goed overweg, maar aan de naaimachines bederft hij meer, dan hij goed maakt, en Schwartz begint in te zien, dat 't met hem op den duur niet te bolwerken zal zijn. De meesterknecht van de firma Castex, een gewezen afgezonderde, die zich heeft opgewerkt, stelt hem aan den patroon voor.

De heer Castex was vroeger Fransch koloniaal geweest. Hij kwam eens in Guyana terecht, en begon daar een kleine smederij. Die groeide geleidelijk tot een bedrijf, dat aan honderddertig menschen werk gaf, en zich speciaal met het repareren van motoren en vaartuigen bezig hield. Castex werd een echte weldoener der kolonie — zonder hem en zijn bedrijf zou menige vrijgelatene in ellende zijn omgekomen.

Castex en Toto willen zich nu ook Schwartz aantrekken. Maar heelemaal vrij van eigenbaat zijn hun bemoeiingen hier niet, want zij waardeeren Schwartz als handig technicus, die zelfs een Duitsche technische school bezocht heeft. Zij raden hem af, bij Meyer te blijven, die overal schulden heeft, en liever in 't glas kijkt dan werkt. Het kan nooit lang goed gaan met Meyer.

Schwartz gaat bij Castex werken, en verdient in 't begin vijftien frank daags. Zijn loon stijgt echter met de week, totdat hij de twintig franken per dag bereikt heeft. Er wordt bij Castex acht uren gewerkt — en dat is niet weinig, onder een golfijzeren dak, tusschen vuren, ijzer en machines. En boven het golfijzeren dak brandt de zon van Guyana. Maar men weet tenminste, waarvoor men werkt — men kan zichzelf tenminste behoorlijk onderhouden!

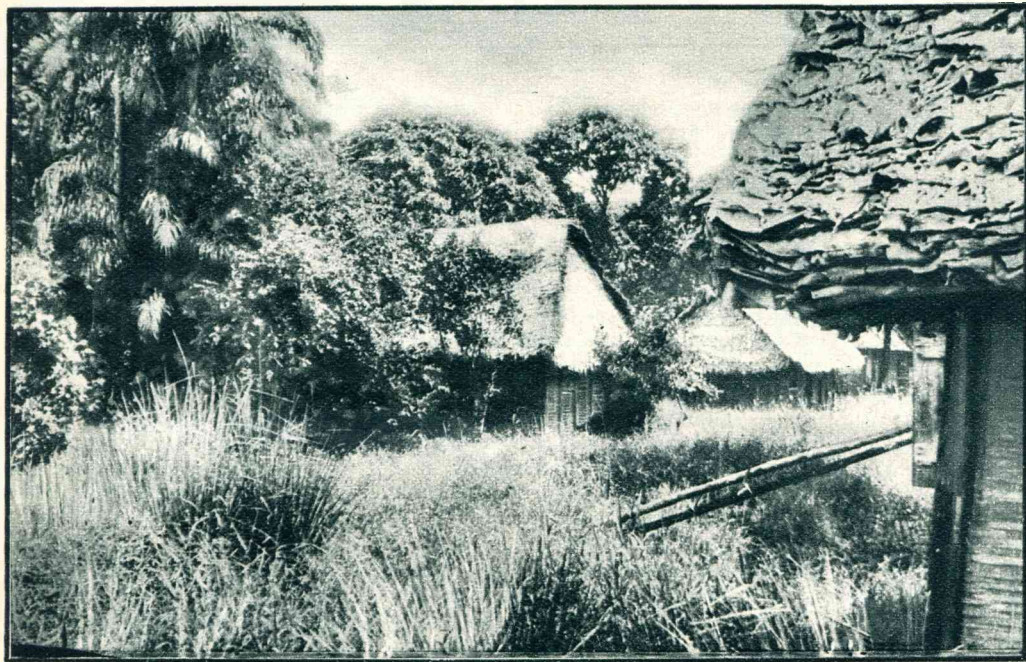
Om zeven uur fluit de kleine sirene. De mannen komen allen stipt op tijd — ook Castex en de onvermoeibare Toto. Tot vijf uur werken zij door, met de gewone pauzen. Een uur daarna reeds gaat de tropenzon onder.

Bijna al de rammelende motorrijtuigen der kolonie moeten de werkplaats van Castex door. In Cayenne loopen de antiekste modellen, en ze loopen snel, met een ijsingwekkend gerammel van spatborden en motorkappen.

Dikwijls slaan ze aan de hoeken der straten om, wijl de bestuurders een bocht te snel en te kort nemen. Dan heeft de firma Castex weer voor een dag werk. Dikwijls moet er een veer, een as of zooiets uit staal gesneden en bewerkt worden — want een nieuw onderdeel zou er pas over vier maanden kunnen zijn en zoo lang kan de eigenaar van de machine niet wachten. Schwartz toont groote handigheid in 't uitmeten en afteekenen van zulke stukken, en als er plotseling een crisis begint, wekenlang geen werk binnenkomt en bijna het heele personeel ontslagen wordt, behoort hij tot de tien mannen, die blijven kunnen.

Die tien hebben óók niets te doen — ze ruimen de werkplaats op, maken de machines schoon en praten. Maar Castex blijft hun 't volle loon uitbetalen. Tot er weer eens een paar ratelende vrachtauto's midden op de Rue de la Liberté tegen elkaar bonken, en opgesteven en gestreken moeten worden.

(Wordt vervolgd)

Eenige woningen van inboorlingen te Cayenne.

Een nederzetting van inboorlingen te Cayenne.

beringde vingers liggen op zijn knieën uitgestrekt en hij staart maar voor zich uit. De drie vrouwen dansen onafgebroken voor hem, draaien en keeren en wenden zich, en de muzikanten spelen, dat 't een steen ontroeren zou. De slagwerker ploetert met handen en voeten en kronkelt als een slang in een mandje.

Dat gaat zoo uren en uren door, en altijd even onbeweeglijk, altijd even vol waardige verhevenheid blijft de heer des huizes voor zich uit zitten staren, langs de dansende vrouwen heen. Diep is zich de zwarte man bewust van zijn waardigheid als hoofd van 't gezin.

Eerst na zonsondergang, als buiten de brulkikvorschen lawaai maken, heeft hij zijn overvloedig middagmaal verteerd en klapt hij in de handen. De muzikanten houden op, de vrouwen rennen naar de keuken, om nieuwe schotels, nieuwe lekkernijen aan te dragen. De hooge heer eet alleen, de muziek wordt betaald en weggestuurd.

En als de reus, oververzadigd, opstaat, en buiten voor de deur 'n sigaar gaat rooken, storten zich de drie vrouwen, krijschend van vreugde, op de resten van den maaltijd.

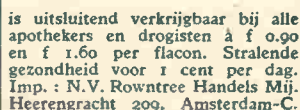
Meyer heeft in Cayenne een soort technisch atelier geopend. Hij repareert fietsen, naaimachines en gramofonen van overouden datum. Hij noodigt Schwartz uit, met hem samen te doen, en Schwartz gaat hierop in.

Zij krijgen aardig klandizie, want de zwarte bevolking bezit heel wat fietsen en naaimachines, maar kan er niet mee om-

Dooszen van 45 en 75 ct. bij Apoth. en drog.

EVERLASTING FABRIEKEN, HEEZE (N.B.)

 Vraag Mijnhardt's Hoofdpijnpoeders en
Mijnhardt's Kiespijnpoeders en zie toe
dat de naam Mijnhardt op doos en
poeders voorkomt. Per poeder 8 ct. en per doos 45 ct.
Verkrijgbaar bij Uw Drogist.

De Ned. Voetbalt ploeg op dreef

v. d. Meulen, de populaire doelman van het Nederlandsche voetbalteam, voor den aanvang van den strijd tegen de Hongaren gehuldigd in verband met zijn 50sten wedstrijd voor de nationale ploeg. De K.N.V.B.-voorzitter Dr. D. v. Prooye spreekt v. d. Meulen toe.

SPORT VAN ZONDAG

Wij hadden eerlijk gezegd niet veel vertrouwen in onze nationale voetbalelf tegen de Hongaren. Vooreerst was dit een gevolg van het feit, dat wij de Hongaarsche voetbalmeesters destijds in Rotterdam in actie hadden gezien — dat was toen nog niet eens de fine fleur — en vervolgens was ons laatste optreden tegen de Zwitsers ook niet van dien aard geweest, dat men den oranjemannen tegen Hongarije een behoorlijke kans kon geven.

Nu hebben we inderdaad verloren, doch de manier waarop dit geschiedde is zoo eervol voor de onzen geweest, dat wij Zondagmiddag meer

voldaan huiswaarts zijn getrokken, dan dit bij menige overwinning het geval was.

Ja, het Nederlandsch elftal heeft best gespeeld! De Hongaren begonnen uitstekend, doch maakten o.i. de tactische fout, dat zij in den aanvang te dicht bij ons doel wilden komen, alvorens het beslissende schot volgde. Dit had tot gevolg, dat deze schoten bijna geheel achterwege bleven, daar Weber en v. Run, die aanvankelijk nogal eens werden gepasseerd, zich meer en meer op het short passing konden instellen, hetgeen zij dan ook naar behooren deden.

Onze spelers leerden het spel der tegenstanders

met de minuut beter kennen. Enthousiasme en tactiek der onzen namen het voordeel van een technische meerderheid der Hongaren vrijwel geheel weg, zoodat de gasten geen moment zeker van de overwinning zijn geweest. Dit bleek trouwens duidelijk in de tweede helft, toen na den winnenden goal voor de Hongaren de oranjeherden met een onstuimigheid aanvielen, welke de verdedigers voor het Hongaarsche doel vaak tot uittrappen dwong. Het publiek reageerde hierop, zooals dit nu eenmaal een publiek schijnt te betamen, doch wij voelden ons toch wel klein op het moment dat de gasten na afloop van den strijd hun afscheidsgroet aan het publiek brachten en de meest verdwaasde voetbalkijkers een oorverdovend gefluit aanhieven. Enfin, zwarte schapen zijn er steeds geweest en mensen die het nooit leeren bestaan er ook rond het voetbalveld nog altijd veel.

Ongetwijfeld verdient ons team een eeresalut voor deze... nederlaag. Een nederlaag overigens, welke met een klein tikje geluk een gelijk spel had kunnen zijn. Homogeniteit en de wil om er alles uit te halen beheerschen onze spelers momenteel in groote mate en dit zijn wapenen die het heel sterke voetbalbeenen geducht lastig kunnen maken. Dat heeft de match van Zondag bewezen. Onze T. C. verdient een woord van lof voor de wijze, waarop zij onze internationals heeft weten te bekwamen.

Het eenige Hollandsche doelpunt in den wedstrijd Nederland-Hongarije. De Hongaarsche doelman doet een vergeefsche poging om den door v. d. Broek ingekopten bal te bereiken

Op het Parkschoouburgterrein werd Zondag een proefwedstrijd gespeeld tusschen twee twaalfallen in verband met de samenstelling van het A. K. B.-team, dat op 2den Paaschdag in het tornooi om het A.K.B.-schild zal uitkomen. Kiekje tijdens het spel.

Holland valt geducht aan. Spelmoment uit den wedstrijd Nederland-Hongarije (1-2). De keeper der gasten in actie.

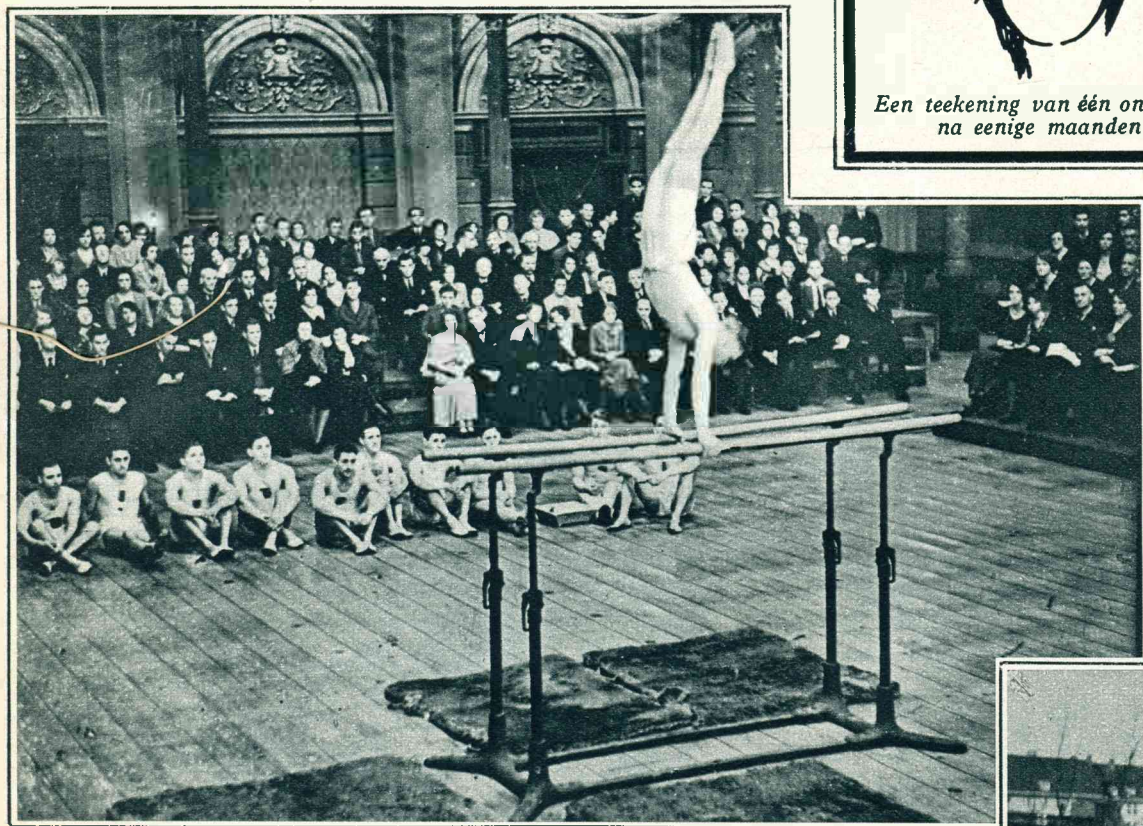
In de duinen bij Overveen werd Zondag een cycle cross met vrije deelname gehouden. De eerste aankomenden, met hun karretje door de duinen. Voor B. Clerc (winnaar) en achter dezen de tweede: Jul Visser.

Het wederoptreden van Wels is voor velen een openbaring geweest. De kleine rechtsbuiten heeft zich uitstekend getoond en het staat thans wel als een paal boven water, dat die plaats in het elftal door geen ander zoo goed bezet kan worden.

Lagendaal is als rechtsbinnen tegengevallen, hetgeen was te voorzien. De Rotterdammer staat daar niet op zijn plaats en daar v. d. Broek als midvoor naar onze meening beter is dan de Xerxes-man, zal deze laatste wel verdwijnen, indien men de beschikking over Adam heeft.

Dit is onze voornaamste critiek. Verder klopte alles in het midden en achter zoo uitstekend, dat wij deze linies tegen de Belgen in haar geheel gehandhaafd zouden willen zien. Wij wachten nu nog op een paar overwinningen tegen de Roode Duivels. Dat zou een waardig besluit zijn van een alleszins verdienstelijk seizoen.

Wij willen verder nog enkele regels aan de korfbalsport wijden. De groote belangstelling voor deze sport in de hoofdstad noopt ons ook hier een blik om ons heen te slaan.

Ter gelegenheid van het 6de lustrum gaf de Amsterdamsche Turnbond Zaterdagavond een groote uitvoering in het Concertgebouw. Onze fotograaf kliekte daar bovenstaand nummer brugturnen.

De spanning in de lagere regionen der eerste klasse N. van den Nederlandschen Korfbalbond heeft na de resultaten van j. l. Zondag ongetwijfeld haar hoogtepunt bereikt. Niet minder dan 5 ploegen w. o. de Amsterdammers Swift, D.D.V. en D.T.V., verkeerden alle nog steeds in gevaar en we beschouwen het vrijwel onmogelijk om onder deze omstandigheden een oordeel te vellen, welk twaalf-

tal tenslotte de dupe zal worden. Van de Amsterdammers wist alleen Swift zijn positie enigszins te verbeteren door een welverdiende zege op Koog-Zaandijk, waardoor de blauw-gelen toonden, dat 't hun de laatste weken ernst is om het gevaar

Een belangrijke hockeywedstrijd tusschen Amsterdam en Hilversum (1-0) in de hoofdstad. Spelmoment uit deze match voor het Hilversumsche doel. De keeper heeft weggewerkt.

Als U kunt schrijven kunt U ook **TEEKENEN**

VERBETER Uw positie! Schep U zelf een bron van inkomsten door teekenen te leeren. Men zegt gewoonlijk, dat iemand meer of minder „waard” is. Geloof U niet dat U meer „waard” zou zijn, wanneer U kon teekenen? Hebt U niet dikwijls spijt gehad, dat U op een bepaald moment niet in staat was een schets, een silhouet, een landschap of zoo iets af te beelden? Verhoog Uw persoonlijke waarde! In de beoefening van Uw werkkring hebt U zonder twijfel meermalen op onaangename wijze de ervaring opgedaan, dat U beter had kunnen slagen wanneer U had kunnen teekenen. Zou het in de hedendaagsche tijdsomstandigheden niet verstandiger zijn, zich een goed vak meester te maken door meerdere kennis, hetzij als bijverdienste, hetzij als nieuwe broodwinning of zelfs om zijn zinnen wat te verzetten? U kunt, als U zich daar op toelegt, in eenige maanden een goed teekenaar worden. Wellicht sluimert in U een talent, waarvan U tot heden het bestaan niet wist en waardoor U een waar artist zoudt kunnen worden, of als wij met minder tevre-

den zijn, Uw brood zoudt kunnen verdienen door illustratie-teekenaar voor boeken en couranten, reclame, mode, decoratie, caricatuur enz. Hiertoe kunt U in staat gesteld worden door bemiddeling van den **A.B.C. Teekencursus**, Zwart Janstraat 138, Rotterdam, die zijn speciale methode baseert op moderne en geheel nieuwe begrippen. Hierdoor is het teekenonderwijs toegankelijk geworden voor iedereen, die een ernstigen wil heeft, al is de aanleg slechts matig. De A.B.C. Teekencursus stelt U in staat, praktisch onderwijs te volgen zonder den gewonen dagelijkschen arbeid te onderbreken, waar gij ook woont en van welken leeftijd gij ook zijt. Deze cursus geeft behalve goed onderwijs bij elke les een uitgebreiden persoonlijke brief met raadgevingen van vakartisten. Hierdoor wordt U een gelegenheid geboden om een beslissing te nemen, waarvan misschien Uw toekomst af zal hangen. Zond onderstaanden bon heden in gesloten enveloppe als brief gefrankeerd ingevuld in, onder bijvoeging van f0.10 aan postzegels en U zult het schitterende prospectus No. 1244 ontvangen op kunst-drukpapier met teekeningen, samengesteld door onze eigen leerlingen en bevattende alle noodige inlichtingen.

Een teekening van één onzer leerlingen na eenige maanden studie.

A. B. C. Teekencursus Zwart Janstraat 138 Rotterdam

Wil mij gratis en geheel vrijblijvend
PROSPECTUS

no. 1244 zenden, waarin ik alle gegevens kan vinden van den **A.B.C. Teekencursus**.

NAAM:
(duidelijk invullen)

WOONPLAATS:
(10 ct. aan porto insluiten)

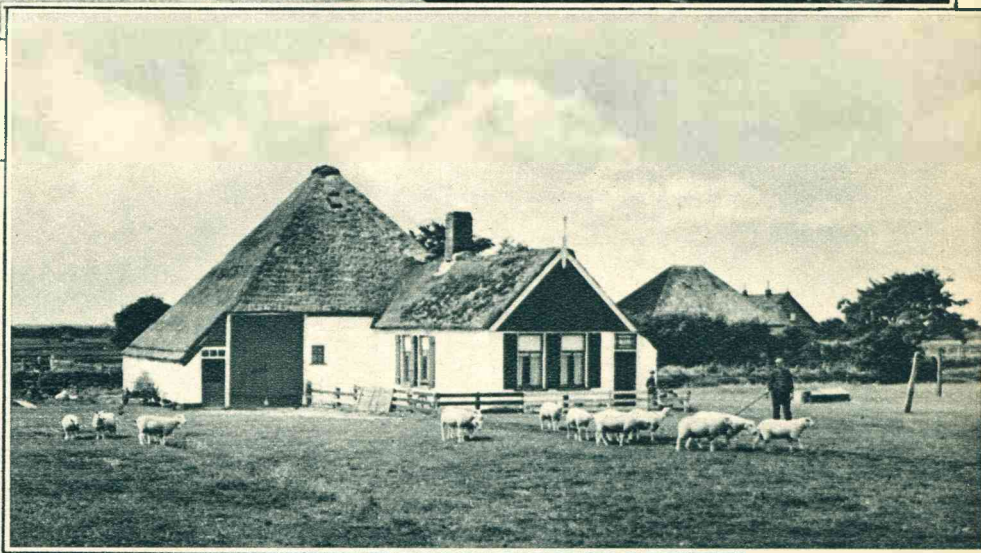
nog te ontsnappen. Hoewel de ontmoeting tusschen D.D.V. en Westerkw. voor de laatste van weinig belang meer was, hebben zij Bakker c. s. niettemin uitstekend partij gegeven. In een vlotten en spannenden strijd, die het aanzien ten volle waard was, moesten de D.D.V.'ers met den oneven goal het onderspit delven. Tenslotte wisten de kampioenen de competitie ongeslagen te beëindigen door Olympia met groote cijfers te verslaan. De uitslag is echter zeer geflatteerd, daar de Bussumers, van wie Hendriksen een pracht partij speelde, over het algemeen niet veel zwakker waren. Intusschen zal Bl. Wit, door het slechte verloop in de andere afdelingen, nog minstens 5 à 6 weken moeten wachten, alvorens de kampioenswedstrijden zullen aanvangen. Een allesbehalve prettig vooruitzicht!

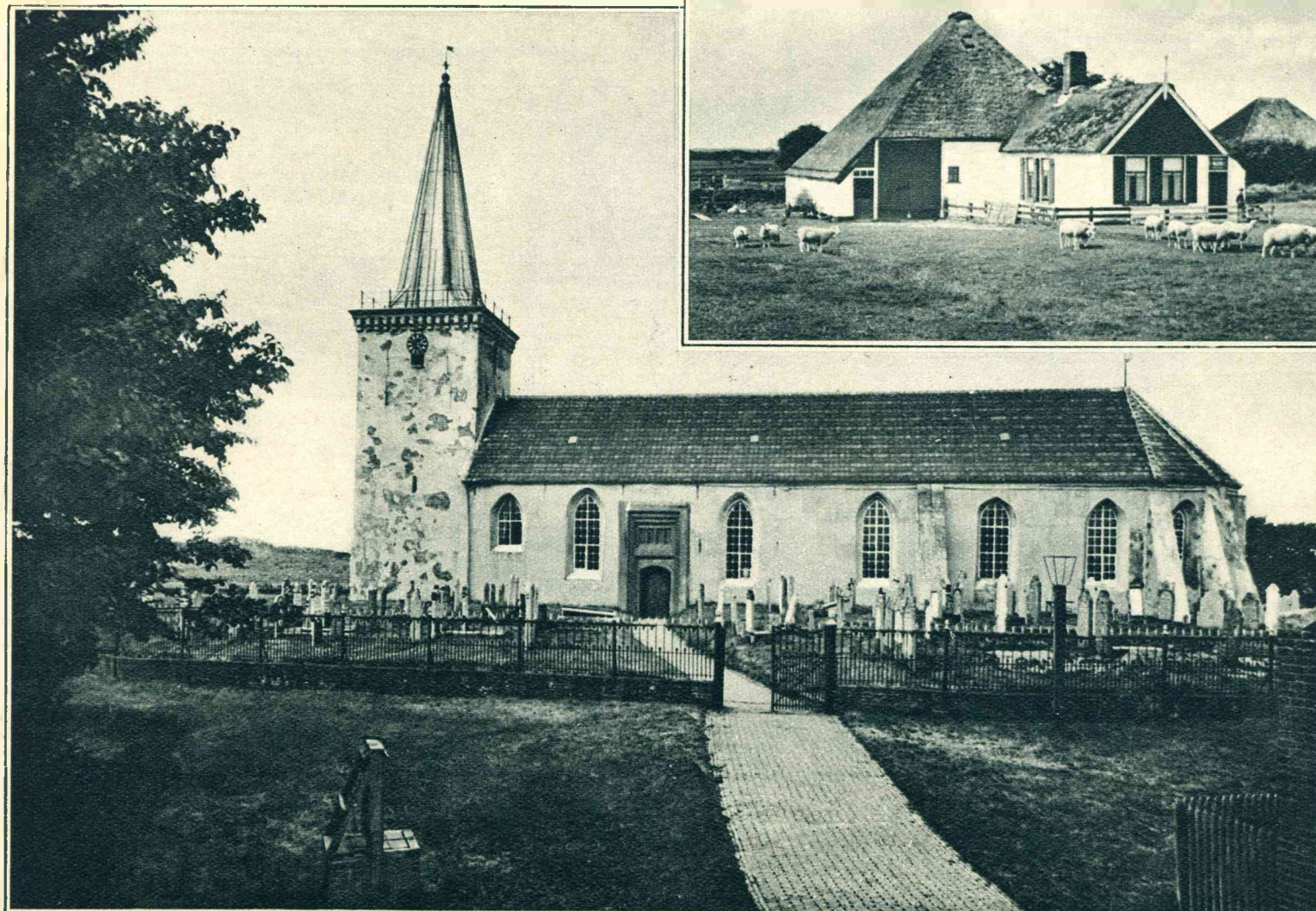
Foto's van de Noord- Hollandsche Eilanden

De haven van Oude Schild op het eiland Texel.

Een typisch voorbeeld van een Texelsche boerderij.

Het oude kerkje te Hoorn op Terschelling, waarvan de deur op het Oosten ligt. De ingang werd door de Noormannen aldus gemaakt, opdat de overwonnenen bij hun kerkgang gedwongen zijn te bukken in de richting van het land der overheersers.

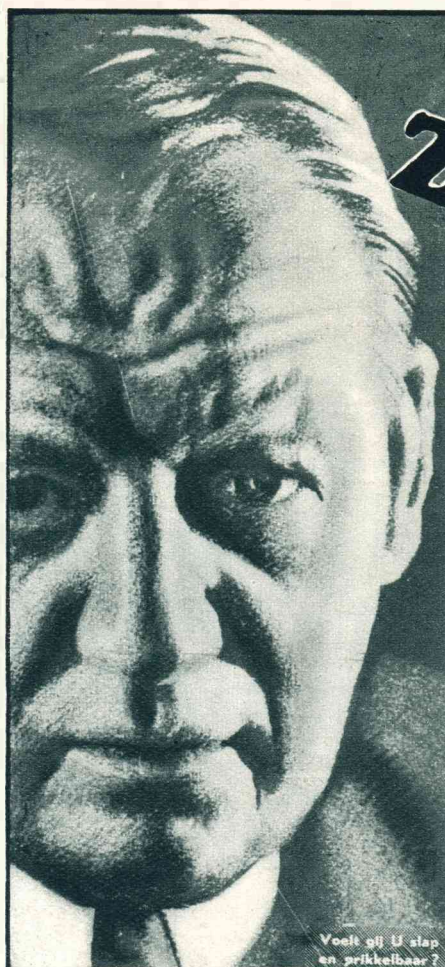

Mijn handen

zijn ondanks alle huishoudelijke bezigheden, gaaf, zacht en blank, door

PUROL

Doos 30 en 60 ct. Tube 80 ct. Bij Apotheken en Drogisten.

Voelt gij U slap en prikkelbaar?

Hier is nieuwe Gezondheid
Zenuwen
Zenuwen

zijn de oorzaak van lastige kwalen en klachten, zooals

Vermoeidheid
Maagbezwaren
Zenuwachtigheid
Prikkelbaarheid
Slapeloosheid
Vergeetachtigheid
Algemeene Zwakte

Overwin die klachten
wordt weer gezond met

SANATOGEN

Het Zenuwsterkend voedsel.

ALS gij U slap voelt en lusteloos - zoodat het leven meer een last dan een vreugde is, - wendt U dan vol vertrouwen tot Sanatogen. Duizenden menschen hebben dat vermoeide gevoel gekend - en hebben nieuwe gezondheid en levenslust teruggekregen met Sanatogen. Want Sanatogen versterkt de grondslagen van Uw gezondheid - het voegt kracht toe aan de kracht die gij reeds bezit, en maakt zodoende, dat gij U dóór en dóór gezond en gelukkig gaat voelen.

Dat Sanatogen U werkelijk gezonder en krachtiger maakt, wordt bevestigd door de schriftelijke verklaringen van niet minder dan

24000 geneesheeren. Allen erkennen Sanatogen zonder voorbehoud als een ideaal versterkend voedsel.

De „Medical Times“ o.a. schrijft:

„Aan de wonderbaarlijk sterkende werking van Sanatogen valt niet te twijfelen“.

Wordt weer gezond, sterk en opgewekt. Wat Sanatogen voor duizenden anderen doet zal het ook voor U doen. Want Sanatogen voedt de cellen van lichaam en zenuwen met phosphor en melkeiwit -

de natuurlijke bouwstoffen van kracht.

Sanatogen is verkrijgbaar in alle Apotheken en Drogisten vanaf Fl. 1.- per bus.

TUSSCHEN KOLONIAAL INSTITUUT EN MUIDERPOORT

Maligne Lake is een der indrukwekkendste natuurmonumenten in de woeste gletscher-gebergten van Canada. Het is gelegen in het gebied van het Jasper National Park in Ontario.

GELEENDE VEEREN

Door Alan McIntyre.

Edwin Morland stond zich te scheren, toen er een bonk tegen zijn deur gehoord werd, en onmiddellijk daarop kwam Gerald Rowe binnen.

„Ed, je kunt me een dienst bewijzen,” riep hij.

Zij kenden elkaar pas drie weken — maar Gerald Rowe was een vrijmoedig mensch; hij noemde iedereen 't eerste uur na de kennismaking bij zijn voor naam, dus dat er nu een dienst verwacht werd, was eigenlijk niet eens een wonder. Edwin was trouwens een van die hartelijke, luchtige menschen, van wie diensten gevraagd plegen te worden.

„Wat zal 't zijn?” vroeg hij. „Als ik kan...”

„Ongelukje gehad,” zei Gerald. Hij trok zijn overjas uit en toonde Edwin een winkelhaak, vlak bij den schouder van zijn smoking. „Onder 't bed gekropen, om een sleutel te zoeken. Ergens aan blijven haken. Is 't erg te zien?”

„Afschuwelijk!”

„Ik wou vragen, of ik jouw smoking mocht hebben vanavond. We zijn precies even groot — jij bent hoogstens om de borst een ietsje ruimer. Ik moet naar de soirée van kolonel Blackland, en... enfin, je weet wel, waarom ik daar altijd aan de bel hang, hè?” Hij zag, hoe onwetend en verwonderd Edwin keek, dus ging hij voort: „Kortom, de kolonel heeft een nicht.”

„Hij heeft twee nichtjes,” verbeterde Edwin.

„Nou ja — in ieder geval maar één, die meet. Dus nu zul je wel begrijpen, waarom ik absoluut naar die soirée wil. Zelfs...”

„Wát zelfs?” vroeg Edwin.

„Ik wil haar zelfs vragen vanavond.”

Edwin stond zijn kin te betasten, en keek den ander in uiterste verbazing aan.

„Bedoel je... haar ten huwelijk vragen?”

„Ja natuurlijk! 't Is een pracht van een gelegenheid...”

„En je kent haar pas een paar weken!” riep Edwin geërgerd uit.

„Ja, jongeling — de tijd is voorbij, dat je een

meisje vijf jaar 't hof moest maken. Ik hou van opschieten. Vanavond is er een gelegenheid, dus die pak ik, vóór een ander haar wegsnoept. Dus hoe zit 't met je smoking?”

„Spijt me, kerel, maar dat kan ik je niet geven.”

„Ja maar...”

„'t Spijt me verschrikkelijk, maar ik moet 't zelf dragen vanavond. Als je me nu excuseeren wilt... Ik moet voortmaken.”

Hij gaf een koel knikje en ging zijn slaapkamer in. De ander voelde zich door zijn strakken, kalmen toon een beetje uit 't veld geslagen. Hij begreep, dat hij met aandringen niets zou bereiken, en een beetje nijdig keek hij naar de deur, waarachter Edwin zich had verschanst.

„Toch nog al brutaal,” dacht Edwin, terwijl hij zijn toilet vervolgde. „Vraagt mijn smoking — en hij weet, dat ik intiem ben met de Blacklands — dus dat ik zelf naar die soirée ga!” Even hinderde het hem, dat hij iemand een dienst had geweigerd, maar een nieuwe verontwaardiging verdreef dat gevoel. „Betty vragen, terwijl hij haar pas veertien dagen kent! Ik ken haar al achttien jaar, en ik heb er nog niet eens aan gedacht... Misschien is 't maar goed, dat hij er niet heen kan,” peinsde hij verder. „'t Zou nogal vervelend geweest zijn voor Betty...” Hij was een beetje verwonderd, dat hij zoo'n kleur kreeg, en dat zijn hart zoo bonsde. „Ofschoon — ze zou hem best op zijn plaats gezet hebben...”

Toen hij zijn boord om en zijn das gestrikt had, ging hij weer naar zijn zitkamer, waar zijn smoking netjes op een stoel lag. Hij trok het vest aan — toen kwam het jasje. Edwin vond het ongewoon nauw om de schouders; hij keerde zich om, om in den spiegel te kijken, en zag met schrik een gapenden winkelhaak achter zijn linkerarm.

„Wát een schurk!” riep hij uit. „Wat 'n valsch sujet! Heeft zoowaar de jaszjes omgeruild, toen

ik mijn hielen gelicht had... heeft 'm gesmeerd met 't mijne, en laat mij met dat kapotte vod zitten! Ik zal hem...”

Edwin was geen lastig mensch, maar deze streek was hem te bar. Vlug trok hij zijn overjas over het gescheurde kledingstuk, en met strakken mond ging hij de trap af. De vlegel zou hem zijn eigendom teruggeven, of de gevolgen onder vinden!

De jonge man had pech: ruim een half uur stond hij te tobben aan zijn wagentje — half bevroren radiator, en water in de benzine-leiding — toen gaf hij 't op, en ging wandelen, met vuile handschoenen, een gekreukelde das en meer averij aan zijn toilet. Hij kwam een uur later, dan hij geraamd had, aan het huis van den kolonel.

Een dienstbode nam zijn hoed aan, maar Edwin paste er wel voor op, zijn jas uit te trekken.

„Is meneer Rowe er al?” vroeg hij.

„O ja, meneer. Hij is aan 't dansen.”

Juist zweeg de muziek.

„Vraag dan, of hij even hier komt,” zei Edwin. „Ik wou hem graag even spreken.”

Het meisje ging, en was in een minuut terug. „Meneer Rowe zegt, dat hij niet komen kan, meneer, maar hij zal 't morgenochtend direct sturen.”

Diep ademend deed Edwin een stap in de richting der salondeur, maar hij hield zichzelf nog juist op tijd staande. Hij kon slecht met zijn overjas aan tusschen de dansers doordringen, en Rowe in zijn nek nemen, zooals zijn aandrift was geweest.

Van den anderen kant, als hij zijn jas uittrok, werd de winkelhaak zichtbaar — des te duidelijker, omdat het jasje zoo nauw zat. Edwin begreep, dat hij wachten moest — tot Rowe ophield met dansen, en naar een kalm hoekje schoof.

Maar toen kwam er een meisje het salon uit.

„Edwin, wat ben jij laat!” riep ze hem toe.

„Je komt anders altijd om mijn eersten dans!”

„'t Spijt me erg, Betty,” zei Edwin blozend.

„Autopech en zoo...”

„Maar ik zal 't je vergeven, als je gauw je jas uittrekt — dan krijg je als speciale gunst den dans, die nu net gaat beginnen....”

Edwin kleurde nog dieper, en maakte heimelijk een knoop van zijn jas vast. „Ik geloof niet, dat 't gaan zal, Betty. Ik eh....”

„Wil je niet met me dansen?”

„Zeg dat nu niet, Betty. Om je de waarheid te zeggen....”

„Ik begrijp 't volkomen, meneer Morland. Zeker een belangrijker afspraak? Ik zal u niet ophouden. Goeden avond!”

Edwin liep haar na en greep haar arm.

„Betty, wacht nu even! Je weet heel goed, dat ik nooit een belangrijker afspraak hebben kan. 't Zit 'm in mijn jasje.”

„Je — wát?”

„Mijn smoking — of eigenlijk 't jasje van dien ellendigen Gerald Rowe,” legde hij uit. „Hij had er een scheur in gekregen, en toen wou hij 't mijne leenen. Ik weigerde — en toen heeft ie 't genomen, terwijl ik even weg was.... En nu zit ik in zijn jasje, met een groote scheur in den rug!”

Hij verwachtte schrik en medelijden van Betty — maar wat deed ze? Ze klapte in haar handen, klaarblijkelijk opgetogen.

„Heb je écht Gerald z'n jasje aan?”

„Ja, met een groote scheur....”

„Dan heb jij 'm in je zak!”

„Hè?”

„Den ring!” riep Betty. „Gerald zei, dat hij 'm in de haast van 't verkleeden vergeten had, en hij dorst er je niet om te vragen, want dan zou hij jou je jasje terug moeten geven. Toe, zoek 'm — zoèk dan!”

Als in een droom tastte Edwin in de zakken, en hij vond een klein juweliersdoosje. Betty griste 't hem af, deed 't open en haalde er een schitterenden verlovingsring uit.

„Wat 'n pracht!” riep ze, en ze deed den ring aan haar vinger. „Ik ga gauw vertellen, dat ik hem heb!”

Geen woord of geen blik meer voor Edwin — ze keerde zich om en rende het salon weer binnen.

Edwin stond haar versuft na te kijken. Achttien jaar had hij haar gekend — hij verbeeldde zich, dat hij haar beste vriend was — en nu werd hij achteruit gezet voor een man, dien ze veertien dagen kende! Stijf bleef hij staan, volle twee minuten — toen haalde hij zijn hoed en handschoenen, en liep het huis uit.

De heer Gerald Rowe scheen te begrijpen, dat hij extra excuus moest maken voor zijn vrijpostige leening — hij kwam tenminste persoonlijk, om het gekaapte jasje terug te brengen, den volgenden morgen.

„Edwin, ouwe jongen,” begon hij, „'t spijt me, dat ik je avond bedorven heb — dat zal tenminste wel — maar ik had mijn hoofd zoo vol met mijn eigen plannen, dat ik zoo ver niet nadacht. Ik kom je excuus vragen — en hier is 't jasje terug.”

„Gooi maar neer,” zei Edwin stuursch, zonder van zijn krant op te kijken.

Gerald echter wou niet weggaan, voor de goede verstandhouding hersteld was, en hij probeerde gewoon door te spreken.

„Eh.... je hebt zeker al gehoord van mijn verloving?” vroeg hij.

Edwin knikte.

„Gefeliciteerd,” zei hij met moeite. „Je bent een boffer. Ik zal je wegens de omstandigheden 't jasje maar vergeven.”

Er kwam een geluidje uit zijn keel, toen hij den ander de hand gaf.

De ander keek hem eens aan. Hij had Edwin nooit heelemaal begrepen.

„Wat ik zeggen wou, Ed — jij bent ook nogal intiem met de Blacklands. Ik geloof, dat iedereen er op rekende dat jij en Betty....”

Natuurlijk deed dit Edwin pijn.

„Als ik zoo doortastend geweest was als jij,” zei hij koeltjes, „zou je misschien niet zoo in je schik zijn op 't oogenblik.”

„Kom, kom,” zei Gerald. Hij begreep die uitlating niet goed. „Je moet alles niet zoo zwaar tillen. Ik heb gezegd, dat Anne de eenige was, die meetelde — maar toen bedoelde ik natuurlijk: van mijn standpunt. Ik kan me best indenken, dat zoo iemand als jij meer in Betty valt; maar ik hou meer van 't levendige, pittige soort....”

Edwin greep hem plotseling bij de schouders. „Met wiè van de twee ben je verloofd?” vroeg hij met een strakke stem.

„Hè? Met Anne natuurlijk. Toen ik haar voor 't eerst zag, wist ik al, dat zij het eenige meisje op de wereld voor me was. Ik had alles uitgedacht voor gisteravond — ik had den ring al gekocht.”

Maar dit zei hij al tegen de ijle lucht, want Edwin had een hoed gegrepen, en was de kamer uitgehold. Gerald ging naar het raam en zag hem de straat op komen en voortdraven.

„Getikt,” zei Gerald tot zichzelf, met diepe overtuiging. „Heb ik al eens eerder gedacht.”

Betty Blackland zat op de sofa in het salon, en zij keek verbaasd.

„Ik begrijp er niets van, Edwin,” zei ze. „Dat je

zoo ineens loskomt! Je ziet me al jaren, iederen dag zoowat, en je deed gewoon vriendschappelijk — gisteravond deed je zelfs nog eens ouderwets gek — zoo maar weg te loopen, toen ik Anne haar ring ging brengen! En nu kom je hier binnenvallen als een wervelwind, zonder jas....”

„Ik had haast, Betty. Iemand heeft tegen me gezegd: Als je te lang wacht met een meisje te vragen, heb je kans, dat een ander haar voor je neus wegsnoept. Toen hij 't zei, heb ik er niet zoo op gelet, maar zooveen heb ik 't ineens gesnapt. Er hadden wel al twaalf mannen met je schoot kunnen gaan! Dus toen ik 't snapte, wou ik me haasten, voordat iemand anders me vóór was. Maar je hebt me eigenlijk nog niet eens antwoord gegeven. Je *wilt* met me trouwen, hè lieveling?”

„Natuurlijk wil ik met je trouwen, malle jongen. En als 'n ander me gevraagd had, was je me nog niet kwijt geweest. Maar nu zul je eens moeten gaan hooren, hoe oom er over denkt.”

„Je oom kan me op 't oogenblik niets schelen,” zei Edwin, terwijl hij haar in zijn armen nam. „We hebben nu alleen met elkaar te maken!”

Mount Baker, een der machtigste sneeuwbedekte toppen van 't Noord-Amerikaansche hooggebergte in den staat Washington. Men heeft dit grootsche gebied verklaard tot nationaal park.

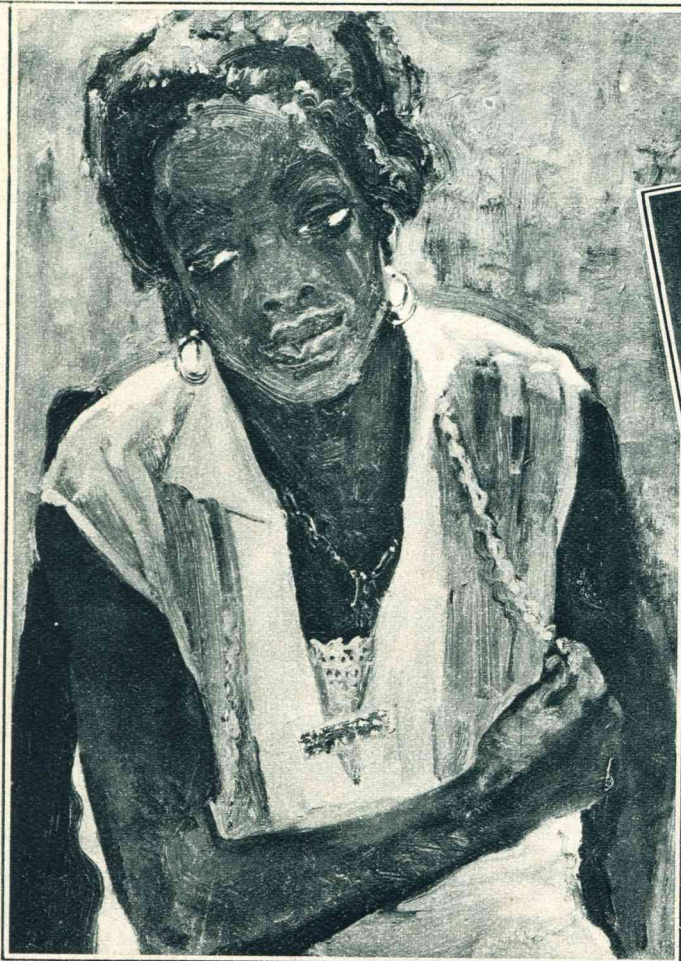
In het Grand Théâtre te Amsterdam werd door het gezelschap van Anton Verheyen een goede opvoering gegeven van het Middeleeuwsche spel „Elckerlyc”. „De Neve en die Maghe”.

In de kunstzaal Piet Stenneberg te Alkmaar werd door den burgemeester Mr. Wendelaar een expositie geopend van in Bergen, Schoorl, en andere plaatsen uit den omtrek, werkende of gewerkt hebbende kunstenaars. Een beeldhouwwerk „Hert” van John Rådecker.

„Drie Huizer-vrouwen” door Leo Gestel.

SCHOOONE KUNSTEN

„Negerin” door Tjerk Bottema.

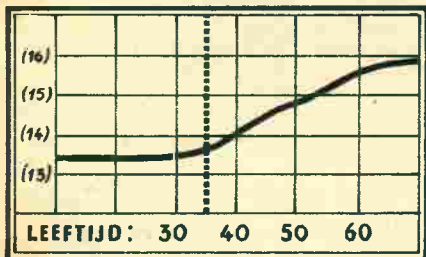

„Fransch Cafété” door Charley Toorop.

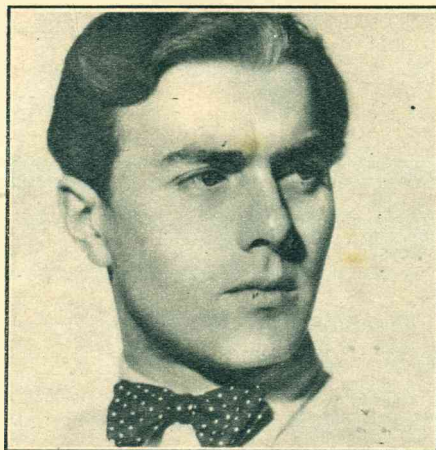
Tusschen zijn 20ste en 40ste jaar verbruikt de man 70% zijner krachten!

*Spaar hart en zenuwen; bedenkt, dat ge zoo oud zijt als Uw slagaderen!**

De harde strijd om het bestaan wordt beslist tusschen het twintigste en het veertigste jaar... in die jaren schept de man zich een positie, legt hij dien hechten grondslag voor later, vormt hij een gezin... een zware taak, waarbij hij in normale omstandigheden gemiddeld $\frac{3}{4}$ zijner energie inboet.

* Dit staatje toont welke belangrijke veranderingen de bloeddruk van af den leeftijd van 35 à 40 jaar ondergaat, meestal als gevolg van beginnende aderverkalking. Het is zaak dan op zijn gezondheid te letten en eens en voor al te besluiten het advies van Koffie Hag op te volgen: „Spaar hart en zenuwen”, zonder dat het daarom

Twee verschillende afbeeldingen van denzelfden persoon, resp. op 20- en 40-jarigen leeftijd. Niet alleen zijn gelaat, maar ook zijn fysieke weerstand is veranderd.

nog noodig is, een aangename gewoonte als het gebruik van een goede kop koffie op te geven.

Terwijl de coffeïne hartkloppingen, verhoogden bloeddruk en een toestand van nerveuse gejaagdheid kan veroorzaken, bevordert Koffie Hag zoowel een goede functie van het organisme als een gezonde, diepe en natuurlijke nachtrust. Hag is gegarandeerd coffeïne-vrij en voldoet aan de strenge eischen der Nederlandsche warenwet, m a. w. Koffie Hag is ontstaan van coffeïne, het schadelijke

bestanddeel, dat door een kunstmatigen prikkel op den duur den weerstand van het zenuwstelsel verslapt.

En... het is echte, lekkere koffie!

De bewerking van Koffie Hag betekent een veredeling der koffieboonen. De ruwe boonen ondergaan eerst een ingenieus zuiveringsproces en daarna wordt het schadelijke bestanddeel, de coffeïne, verwijderd. De goede eigenschappen, het fijne aroma en de heerlijke, pittige smaak, bij de beste koffiesoorten zoozeer geroemd,

komen daardoor bij Koffie Hag nog meer naar voren.

Neem vanavond eens de volgende proef; drink na een gezonden maaltijd één of twee koppen sterke Koffie Hag, bij voorkeur kort voor het naar bed gaan. Levert daarbij ons product niet een bevestiging van zijn goede eigenschappen op, dan nemen wij het pakje tegen vergoeding der kosten gaarne terug.

Koffie Hag is in alle goede Kruideniers- en Comestibleszaken verkrijgbaar. Maar denkt U er goed om: „Hag en coffeïnevrij”, daarop komt het aan! Dat is de waarborg voor echtheid en kwaliteit!

Vanavond een kop van die goede Koffie Hag... natuurlijke koffie, maar zonder coffeïne

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van „De Stad” te kunnen zenden aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.) Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Zal ik het U verraden?

Waarom ik mijn mooien teint te danken heb? Nu dan, het is geen geheim.

Vele mooie vrouwen gebruiken net als ik, dagelijks Crème Mouson en hebben daaraan hun mooie, matte teint te danken. Want Crème Mouson voedt en verjongt de huid, zij dringt bij voortdurend gebruik tot in de onderste lagen van het weefsel en geeft aan de huid die onvergetelijke bekoring, die één der hoofdfactoren van de schoonheid der vrouw is. Probeert U heden nog Crème Mouson, hoe eerder U er mede begint, hoe eerder U de resultaten kunt bemerken.

Waar schoonheid overwint, heeft Crème Mouson geholpen.

CREME MOUSON

Als nacht- en reinigingsmiddel COLD CREAM MOUSON

Een Reclame-begroting is niet volledig, wanneer

DE STAD

AMSTERDAM

niet bij de bladen is opgenomen

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

INTEEBENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „De Stad Amsterdam” a $\text{f} 1.62^{\text{st}}$ per drie maanden ¹⁾ $\text{f} 0.12^{\text{st}}$ per week

¹⁾ Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteebenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau. N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van $1\frac{1}{2}$ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM”
N. Z. VOORBURGWAL 262

MIJNHARDT'S

laxeer-tabletten

werken zacht en zeker

„Ja, kindlief, nu blijven we
ALTIJD BLOND“.

Zonnig gouden krullebotte... heerlijk blond haar. En moeder en dochter blijven jong — dank zij NURBLOND. Deze shampoo, zonder weerga, speciaal bestemd voor de instandhouding van de fijne en zoo gevoelige structuur van blond haar, voorkomt niet alleen het donker worden, doch geeft ook reeds donker en kleurloos geworden haar den oorspronkelijken gouden glans terug en het haar wordt zacht als zijde. Millioenen vrouwen over de geheele wereld en reeds duizenden hollandsche blondines gebruiken NURBLOND met buitengewoon succes. NURBLOND bevat geen kleurmiddel, geen henna en is vrij van soda en alle schadelijke bestanddelen. Ook het blonde haar van Uwe kleine meid moet met NURBLOND gewassen worden. Overal verkrijgbaar. Imp. Firma B. Meindersma, Den Haag — Amsterdam — Sneek.

Clambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat:

GOEDEKE
Anusol

In roode doosjes met loodje.
Al het andere wijze men af

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26 496

IK STUDEERDE OOK BIJ DE

ASSO

DIRECTEUR J.v.d.BY HOOFDONDERWIJZER
ERNST CASIMIRLAAN 26 ARNHEM

LAAG MAANDELIJSCH LESGELD. — GEEN VOORUITBETALING.
ELKE WEEK EEN LESZENDING. — CORRECTIE VAN GEMAAKT
WERK. — IEDER, DIE ALLEEN DE LAGERE SCHOOL HEEFT BEZOCHT,
KAN ONZE CURSUSSEN VOLGEN EN HET GESTELDE DOEL BEREIKEN.

A-CURSUSSEN: voor Heeren: kommies, politie-diploma, maréchaussée, militaire politie, verpleger, besteller, spoorweg-beambte, keurmeester van waren, hulp-keurmeester (voor slagers), verkooper, winkelbediende, chef-winkelbediende, filiaalhouder, étaleur, administrateur, facturist, correspondent enz.

voor Dames: verpleegster, verkoopster, winkeljuffrouw, chef-winkeljuffrouw, filiaalhoudster, etaleuse, correspondente, privé-secretaresse, facturiste enz.

Inlichtingen gratis. Vermeld geboortedatum. Na volbrachte studie hulp bij sollicitatie.

B-CURSUSSEN: voor beginners, zowel Dames als Heeren: praktijk-diploma boekhouden (dubbel-boekh.), stenografie (systeem Groote), handelskennis en handelsrecht, alg. ontw., Ned. taal, Fransch, Duitsch, Engelsch, rekenen, handelsrekenen, warenkennis, aardrijkskunde, natuurkunde enz.

voor gevorderden: Nederlandsche-, Fransche-, Duitsche- en Engelsche handelscorrespondentie.

Wij vestigen bijvoorbeeld Uwe aandacht op de studie voor het

POLITIE • DIPLOMA

Er zijn 2 politie-diploma's, n.l. een diploma, uitgereikt door den Algemeenen Nederlandschen Politiebond en een diploma, uitgereikt door den R.K. Politiebond „St. Michaël”. Ieder jaar, in September of October, worden de examens voor beide diploma's afgenomen. Na het behalen van het diploma kan men onmiddellijk solliciteeren. Wij helpen onze Cursisten steeds gaarne bij de sollicitatie.

Het politie-diploma heeft groote waarde; zonder diploma is benoeming tegenwoordig vrijwel uitgesloten. Bijna alle gemeenten stellen als eisch, dat sollicitanten het politie-diploma dienen te bezitten.

De salarissen bij de politie zijn zeer goed. Er zijn regelmatig vacante plaatsen. Zoo telden wij in de maand Februari 1933, alleen in de kleine gemeenten 19 betrekkingen als gemeenteveldwachter of politieagent. Wij houden onze Cursisten steeds met alle vacante betrekkingen op de hoogte. Lees deze dankbetuigingen van in 1932 geslaagde of geplaatste Cursisten:

B. den H. te M. Tot mijn groote vreugde deel ik U mede, dat ik 10 September '32 ben geslaagd voor het politie-diploma van den A.N.P.B., hetgeen in de eerste plaats zeker wel te wijten is aan de uitstekende lessen, die ik van Uw Instituut heb ontvangen. Zij bevatten juist datgene, wat voor een a.s. politieman noodig is te weten. Er werd mij niets gevraagd, dat niet in Uw lessen voorkwam.

C. E. te A. 20 October '32 ben ik te 's Hertogenbosch geslaagd voor agent van politie (diploma R.K.P.B.). U begrijpt, dat ik hoogst tevreden ben. Hulde aan Uw onderwijs is hier zeker op zijn plaats.

C. H. S. te A. Bij het ontvangen van de laatste les is het mij een genoegen, de Arnhemsche School voor Schriftelijk Onderwijs, door welke ik op voorbeeldige wijze werd opgeleid, te kunnen mededeelen, dat ik Zaterdag 17 September '32 geslaagd ben voor het politie-diploma (A.N.P.B.). Ik dank dit resultaat alleen en uitsluitend aan één schriftelijken cursus van de „ASSO”.

J. G. H. te G. Door dezen heb ik de eer U te kunnen mededeelen, dat ik ben geslaagd voor het politie-diploma van den Algemeenen en van den R.K. Bond. Dank zij Uw cursus ben ik gemakkelijk geslaagd, ofschoon de examens dit jaar tamelijk zwaar waren.

J. M. te A. Als oud-Cursist deel ik U mede, dat ik ben benoemd tot agent van politie te A.... Ik heb Uw school bijzonder aanbevolen, daar ik zeer tevreden ben over Uw lessen en de manier, waarop U me steeds hebt behandeld.

J. D. te D. Door dezen deel ik U mede, dat ik ben aangesteld als agent van politie te D.... Het bevalt mij hier best. Ik blijf U steeds dankbaar voor het genoten onderwijs. Enz. Enz.

DAMES

Lees deze
advertentie
nauwkeurig.
Wij hebben voor U
SPECIALE
CURSUSSEN.

Opmerking: Op verzoek verzwijgen wij de volledige namen en adressen. De oorspronkelijke brieven zijn echter op ons kantoor ter inzage. Bezoek steeds welkom.

Zend onderstaanden bon, duidelijk ingevuld, in gesloten enveloppe met postzegel van 6 cent aan ons en wij sturen U gratis alle inlichtingen. — DOE HET HEDEN!

Ik verzoek zonder eenige verplichting inlichtingen omtrent den cursus voor:

Naam:

Straat en nr.:

Woonplaats:

Ouderdom:

Vat moed en zet U tot den arbeid!